

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 957

DE SMOKKELSPION.

fr. 1.50

De vloer helde langzaam; de zes lichamen schoven als een enkele massa die helling af en vielen met een doffe plons een paar meters omlaag in inktzwart, stinkend water.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Smokkelspion.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WAPENSTILSTAND.

De lift suisde met de vaart van een sneltrein tusschen haar stalen stijlen naar boven, en hield stil op de zeventiende verdieping van het Marconi Hotel, dat gelegen is op den hoek van Gold Street en Fulton Street, op nauwelijks een kwartier loopens van Brooklyn Bridge.

Uit de lift stapte een knopenjongen, met een stukje papier in de hand dat hij zorgvuldig vasthield, en liep zoo vlug hij maar ken over de breede gang, totdat hij klopte aan een deur, waarop het nummer 317 geschilderd stond.

De deur werd op een kier geopend, en de jongen had nu het gezicht op een kamer die hij trouwens zeer goed kende, en op een zestal mannen, die hem ook lang niet onbekend waren.

Zij zaten daar dikwijls uren achtereen, maar meestal alleen dan, als mijnheer Mike Cassoni thuis was. Ging mijnheer Mike Cassoni echter uit, dan volgden die mannen hem, als een schaduw, meestal alle zes, maar soms ook wel vier of vijf.

De jongen wist evengoed als ieder andere in dat reusachtige hotel, dat dit halve dozijn keurig gekleede heeren de lijfwacht vormde van een van New York gevaarlijkste en rijkste

dranksmokkelaars, die ook het toezicht hield op een paar clandestiene bierbrouwerijen op de grens van de stad en in Chicago. Maar het was beter daar niet over te praten, de dingen tenminste niet bij hun naam te noemen, en zoo heetten dus de leden van die lijfwacht met hun dure kleederen, hun praktisch ingerichte revolverzak, hun stekende oogen en hun fijne sigaretten nooit anders dan „de vrienden van mijnheer Mike” en geen sterveling zou het in zijn hoofd hebben gekregen, mijnheer Mike den titel te geven van dranksmokkelaar of, vreeselijker nog van gangster. Het was maar beter, zich de goedgezindheid van den machtigen Italiaan te verwerven, want dat bracht zekere voordeelen, die niet te onderschatten waren.

De jongen in zijn lila uniform met het ronde, kleplooze petje schuin op zijn geoliede haren, stak het papiertje door de kier van de deur, en zeide er ter verduidelijking nog bij:

— Mijnheer Al Chipa zal mijnheer Mike graag willen spreken!

De deur ging een beetje verder open tot bijna een handbreed en drie, vier gezichten werden zichtbaar, die allen de grootste verbazing uit-

drukten, maar verder ook wantrouwen, wraak-zucht, en ongelooft.

De man die het papiertje had aangenomen, las den inhoud haastig door, keek den jongen strak aan, en vroeg op gedempten toon:

— Je wilt toch niet zeggen dat Al Chipa zelf beneden staat, en mijnheer Cassoni wil spreken?

— Ja, dat wil ik toch wel degelijk zeggen! antwoordde de jongen. Het is mijnheer Chipa zelf!

— Ken jij hem dan?

— Best hoor!

— Hij is zeker niet alleen?

— Heelemaal alleen!

— Maar een half blok verder staat zeker een auto met zijn vrienden?

— Heb ik naar gekeken! Niets van een auto te zien.

De man achter de deur las het briefje nog eens door, raadpleegde met zijn blik iemand met vuurrood haar die naast hem stond, en vroeg toen fluisterend:

— Wat zouden we doen? Zou het een hinderlaag zijn?

— Hij komt immers alleen, en hij schrijft dat de zaak heel ernstig is!

— Wat heb je daaraan, al een van de ergste vijanden van den baas zooiets schrijft? zei 'n derde, 'n nog jonge man, met 'n hoornen bril op, glanzend zwart haar, en die er uitzag als een goedbetaalde bankbediende en die bekend stond als de beste Scherpschutter van de heele lijfwacht.

— Maar hij is alleen! Wat zou hij tegen ons zessen kunnen uitrichten? We laten hem zijn pistool afgeven, vóór hij binnen mag gaan!

Even bleef het stil. De zes beschermers van Mike Cassoni wisten natuurlijk beter dan wie ook hoe zonderling dit onverwachte bezoek moest worden genoemd, want Al Chipa was een verbitterd tegenstander van Cassoni, en de twee benden van deze beide Italianen bestookten elkander reeds sedert ruim een jaar, met het onvermijdelijk gevolg dat de politie nu eens hier, dan eens daar in een afgelegen, stille straat het gekneusde lijk vond van een man met vier of vijf kogelgaten in het lichaam, en die blijkbaar „op een ritje was meegenomen” zooals de naam luidt van de gruwelijke terechtstelling, die plaats heeft binnen in een gesloten auto, waarin de ter dood veroordeelde gedwongen wordt, zijn laatste rit te maken in gezelschap van vier of vijf doodsvijanden.

Cassoni had zijn scherp begrensde wijk, Chipa had de zijne, maar hij was eens zoo on-

voorzichtig of zoo onbeschaamd geweest, drank te willen verkoopen aan den eigenaar van een geheim drankhuis, aan wien Cassoni steeds leverde, en daarmede waren omstreeks een jaar geleden, de vijandelijkheden ingeluid.

Uit het lichaam van Cassoni had men nog geen vier maanden geleden een paar revolverkogels moeten snijden, en Al Chipa miste een stukje van zijn linker oor; de heer met het glimmende zwarte haar en de hoornen bril wist daar meer van. Aan weerszijden hadden vijf of zes trawanten in het stof moeten bijten, en juist op het tijdstip van dit zonderlinge bezoek hadden de vijandelijkheden hun hoogtepunt bereikt.

Het was mogelijk dat Chipa een wapenstilstand kwam voorstellen, maar Buster Mayflower — dat was de naam van den man die het briefje had aangenomen — geloofde niet, dat Cassoni daarop zou ingaan. Het was evenwel zijn plicht, hem het bezoek te melden, en zoo sloot hij dan de deur weer voor den neus van den knoopenjongen, liep door de ruime voorkamer, en opende een tweede deur, die bewaakt werd door twee mannen, die hun stoelen niet verlaten hadden, en daar als echte waakhonden de wacht hielden.

De man met den zachtaardigen naam moest eerst nog een slaapkamer door, en bereikte toen het eigenlijke verblijf van zijn patroon.

Mike Cassoni zat bij het raam een krant te lezen — op een veiligen afstand, want de Gold Street, waarop dat raam uitzag, is niet zoo heel breed en het huis tegenover het hotel telde ook al dertig verdiepingen! Men moet het lot niet tarten, vond Cassoni, ook al was hij, als een echte zoon uit het land van Mussolini, fatalist in hart en nieren.

Cassoni was een man van een jaar of veertig, zeer donker, maar met de grijsgroene oogen, die men wel aantreft bij Italianen uit het Noorden, aan de grens van Tirol en in de Povlakte. Hij was voor een Italiaan zeer groot, bijna zes voet, en een zekere elegance viel hem niet te ontzeggen. In ieder geval liet hij zijn kleederen maken bij den besten kleermaker van New York, en hij besteedde veel zorg aan zijn uiterlijk.

Zijn hoed en zijn wandelstok met een paar fijne handschoenen en een overjas lagen reeds klaar op een tafel, en hij scheen dus op het punt te staan, het hotel te verlaten. Hij keek op van zijn krant en vroeg kortaf:

— Wel? —

— Er is bezoek voor je, baas! antwoordde Mayflower. Hier, lees het briefje eens.

Cassoni nam het papiertje aan, en las met stijgende verbazing:

— „Ik moet je even spreken over een dringende zaak. Het is in ons beider belang, dat je me niet wegstuurt. Ik kom heelemaal alleen. Neem de maatregelen die je zelf noodig vindt. Al Chipa.”

— Is hij werkelijk alleen? vroeg Cassoni, na het briefje nogmaals te hebben gelezen.

— De jongen zegt van wel. De kleine Ted heeft het briefje aangenomen.

— Nu, als hij zijn pistool wil afgeven voor hij hier komt — laat hem dan maar komen — maar jullie blijven hier, allemaal!

— Dat spreekt van zelf — en bij de minste verdachte beweging —..

Mayflower voltooide den zin niet, maar hij zelf maakte een beweging, die aan duidelijkheid niets te wenschen over liet.

Daarop ging hij haastig heen, en Mike stak zijn hand in de wijde binnenzak van zijn colbert, speciaal voor dat doel gemaakt, en overtuigde zich dat hij bliksemsnel de middelgrootte browning kon grijpen, die zich daar bevond.

Voor den spiegel trok hij zijn das nog eens recht, want hij was er op gesteld, onberispelijk te verschijnen voor den man die zijn doods-vijand was.

Toen nam hij in een onverschillige houding plaats naast den schoorsteenmantel, zoo, dat zijn bezoeker in het volle licht zou komen te staan van de beide ramen, en wachtte.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, toen de deur weer open ging.

Eerst traden Mayflower en de man met de uilebril, Jef Pepper binnen, vervolgens Chipa, en nog twee andere leden van de lijfwacht volgden hem op de hielen, met de loopen van hun brownings in zijn lendenen.

Chipa was nog zeer jong, zeker niet ouder dan 25 jaar, en de vrouwen vonden hem bijzonder knap, met zijn olijkleurig gelaat, zijn rechten, fraai gevormden neus, zijn fijn, zwart kneveltje, en zijn schoone gestalte. De zwarte oogen hadden echter iets flakkerends en loerends, en de glimlach om de dunne lippen boezemde ook al niet al te veel vertrouwen in.

Ook Chipa had zich op zijn Paaschbest uitgedost, en het moet tot zijn eer gezegd worden, dat zijn houding, met die twee stalen revolverloopen in zijn rug, volkomen vrij en onbekommerd was. En toch kon hij beter dan wie ook weten, dat de minste beweging, die wat al te snel of te onvoorzichtig was, die twee wapens tegelijkertijd hun doodelijke taal zou doen spreken, en dat zijn lijk na het vallen van de

duisternis op de een of andere manier buiten het hotel zou worden gebracht en ergens zou worden neergeworpen, als een oud, waardeloos vod.

Cassoni had snel zijn blikken langs het lichaam van zijn gevaarlijksten tegenstander laten gaan, en keek hem met half dichtgeknepen oogen onderzoekend aan. Hij kwam langzaam over-eind van zijn stoel, en trad den smokkelaar een paar passen tegemoet.

— We', Chipa, dat is een eigenaardig plan, dat je daar hebt uitgebroed, en ik moet je zeggen dat ik buitengewoon nieuwsgierig ben, te hooren wat je te zeggen hebt! Kom je me soms zeggen, dat je er spijt van hebt, inbreuk te hebben gemaakt op onze wetten, dat je over mijn grenzen bent gekomen?

Het gelaat van Chipa vertrok even krampachtig, en zijn knap gezicht werd wat bleeker, maar hij was volmaakt kalm, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik ben niet gekomen om over die grenzen te spreken, Mike! Jij hebt die eigenmachtig vastgesteld, en ik heb niet het gevoel, dat ik inbreuk heb gemaakt op onze ongeschreven wetten, door drank te verkoopen aan Jake Woodmill! Dat is iets, wat wij later nog wel zullen regelen.

Cassoni keek zijn bezoeker met koude, wreede oogen aan, en zeide:

— Er valt niets meer te regelen, Al! De grenzen van mijn wijk zijn eens en voor goed vastgesteld, en wie ze overschrijdt, wie zich bemoeit met mijn afnemers — die moet de gevolgen dan maar zelf dragen.

— Ik zeg je dat ik niet daarover kom spreken, hernam Chipa, eenigszins ongeduldig nu. Het gaat over dingen die van heel wat meer belang zijn op het oogenblik. Jij hebt evenmin veel tijd als ik, Mike, en daarom zal ik kort zijn. Ik kom je een wapenstilstand voorstellen, om gemeenschappelijk tegen een derde te strijden.

— Tegen wien? vroeg Cassoni, zijn wenkbrauwen fronsend.

— Ik moet je dus zijn naam nog noemen? riep Chipa verwonderd uit. Heb jij dan soms al niet genoeg schade geleden door het optreden van John Raffles?

Op het hooren van den naam van den geduchten avonturier kneep de dranksmokkelaar de vuisten samen, en een vloek ontsnapte hem.

Hij stond even na te denken, en zei toen kortaf, op een stoel wijzend:

— Ga daar zitten, dan kunnen we praten. Chipa nam plaats, en terwijl hij zich omdraaide gaf Cassoni zijn luitenant Mayflower

een knipoogje. Weer waren zijn oogen half dichtgeknepen, toen hij nu zelf plaats nam, de punt afbeet van een dikke, zwarte Havanna-sigaar, en zeide:

— Steek van wal! Misschien zit er iets in.

— Dat zou ik meenen, dat er iets in zit! zeide Chipa op woesten toon. Het is nu wel duidelijk, dat wij elk afzonderlijk dien duivel niet baas kunnen worden. Wij moeten ons aan-een sluiten. Wat ik door zijn toedoen verloren heb in de laatste maanden is niet te becijferen. Een paar van mijn beste mannen ben ik kwijt, en zeker een half millioen dollar. Nog pas eergisteren is er een lading van mij in beslag genomen, en het staat als een paal boven water dat Raffles daar de schuld van draagt. Hoe hij het te weten komt is me een raadsel, maar hij weet het. Willen we samen doen, Mike? Ook jij hebt van hem te lijden, al is het dan niet in zoo sterke mate. Maar niemand kan zeggen wat het ook voor jou nog zal worden, als we niet oppassen, en hem bijtijds wegblazen, hem en zijn twee vervloekte helpers!

Mike had nu zijn oogen heelemaal gesloten, en lag lui achter in den zwaar gepolsterden leunstoel, met zijn witte, dikke vingers in elkaar gestrengeld en zijn sigaar in den hoek van zijn mond.

Na eenige oogenblikken sloeg hij zijn oogen weer op, en zeide, zonder Chipa daarbij aan te zien:

— Voor dat plan voel ik wel wat. Daar zeg je zoiets. Al! Ik heb altijd gezegd, dat je een knappe kop was, en het is eeuwig jammer, dat je niet met mij hebt willen meedoen!

— Iedereen gaat zijn eigen weg, en met jou meedoen, dat wil zeggen je ondergeschikte te zijn, Mike! zeide Al op korten toon. Ik wil niemands ondergeschikte zijn, dat weet je.

Even ging een valsche, loerende blik uit de oogen van Cassoni naar zijn stoutmoedigen bezoeker, en toen zeide hij, schouderophalend:

— Soms kan dat wel voordeelig zijn! Vraag het aan de jongens hier! Maar daar zullen we nu maar niet meer over praten. Ik ben je man. Heb je al 'n voorstel?

— Neen, dat erken ik! Een bepaald plan van aanval heb ik nog niet. Soms heb ik het gevoel, alsof je evengoed met je gesloten vuist in de lucht wilt slaan, als te willen trachten, Raffles te vangen! Maar jij bent slim, Mike! Zou jij niets kunnen verzinnen? Een van mijn beste mannen zegt, dat Raffles in aanraking is geweest met Roodkapje.

Op het hooren van den bijnaam van zijn hartsvriendin beet Cassoni zich op de lippen, balde de vuisten, en zei op gesmoorden toon:

— Dat is zoo. En — je zegt daar zoiets, Al! Ik doe je een voorstel — kom van avond met Schille, Alonzo, Doherty, Tillo, van Buren en Horowitsch precies om twaalf uur in de kroeg van Pete Nurmi. In den kelder kunnen wij dan verder beraadslagen.

Al nam langzaam zijn sigaret uit zijn mond, blies een rookwolk uit en keek door de wolk heen den ander scherp aan.

De zes namen die Cassoni daar genoemd had behoorden toe aan zes van zijn beste, slimste en meest betrouwbare luitenants — feitelijk vormden zij zijn lijfwacht, zooals die vier kerels hier deden voor Cassoni. Ware scherpschutters, voor geen enkel misdrijf terugdeinzend, en ongelooflijk sluw in het uitdenken van trucs, teneinde de drankinspecteurs om den tuin te lijden.

— Waarom met zooveel man? vroeg hij tenslotte wantrouwend. Die zes, zoo overwoog hij, waren degenen geweest, die onder zijn aanvoering als het ware de grenzen waren overgetrokken van een naburige mogendheid, waar de man die daar tegenover hem zat, almachtig was.

Cassoni zeide schouderophalend en zeer onverschillig:

— Voor mijn part mag je met minder komen ook, maar ik ben bang dat het dan niet zal lukken. Want ik heb wel een plannetje, maar daar wil ik pas van nacht met je over spreken. Als je soms bang bent, wil ik wel alleen komen. Ik heb geen last van zenuwen. Welzeker, ik kom alleen, dat is afgesproken. Maar jouw mannen moeten er zijn, want ik heb de hulp van een half dozijn ondernemende kerels zeker wel noodig. Roodkapje breng ik natuurlijk mee. En zeg — laten we er half twee van maken, dat is voor mij een geschikter uur! Hier heb je mijn hand!

Al Chipa nam de dikke, witte, kalm aanvoelende hand aan, die hem werd toegestoken, en drukte ze met kracht.

— Dat blijft dan afgesproken, Mike! Van nacht om half twee zal ik er met de jongens zijn, in de kroeg van Pete Nurmi!

Hij raadpleegde zijn horloge, en stond op.

— Ik hoop dat je tegen dien tijd een goed plan bedacht heb, Mike! En ik hoop dat onze

samenwerking vruchten zal afwerpen! Tot kijk!

Hij had haastig zijn hoed en zijn wandelstok weer opgenomen, en het volgende oogenblik was hij vertrokken.

• Mike Cassoni keek door zijn oogharen naar de

dichte deur, en begon zachtjes te lachen, terwijl hij op gedempten toon zeide, met zijn vingers spelend:

— Ja, Al Chipa, ik heb al een prachtig plannetje bedacht, een bijzonder goed plannetje!

36

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

36

HOOFDSTUK II.

DE VAL.

Het kon omstreeks een uur in den nacht zijn toen twee mannen, zoo goed als onzichtbaar zich langzaam voortbewogen langs een schutting, die een tamelijk groote bewaarplaats van allerlei afval afsloot van de kade, die langs East River loopt.

Lantaarns vindt men op die plek niet veel, en hun helderheid laat het een en ander te wenschen over. Maar verderop, op nog geen kilometer afstand, blaakte en gloeide nog altijd de rosse gloed van Broadway en de naaste omgeving te midden der reusachtige wolkenkrabbers, die als spookverschijningen ten hemel rezen.

Het volgende oogenblik waren zij als het ware in den grond gezonken, en zoo goed als volmaakt onzichtbaar geworden. Zij stonden in de diepste schaduw van een kleine bergloods en daar was juist in de schutting een deur.

Toen begon de kleinste van de twee mannen zacht te fluisteren:

— Ik zeg je nog eens, Edward, dat de onderneming veel te gevaarlijk is! Toen ik tien minuten geleden polshoogte ging nemen, brandde er nog altijd licht in het nachtlokaal van Nurmi!

— Wij hebben met zijn nachtlokaal niets te maken, en alleen maar met zijn brandkast, en die staat in zijn woning! zeide de ander even zacht. Er is juist op gerekend, dat mijnheer Nurmi zich achter zijn eigen toonbank zal bevinden.

— Maar het openen van die kast kan wel een uur duren!

— Minder dan een kwartier, Brand! Ja, ik denk zelfs geen vijf minuten!

— En ben je zoo zeker dat er geld in zit?

— Volmaakt zeker! Morgen ochtend moet Nurmi een zeer groot bedrag betalen aan Mike Cassoni, den leverancier. Het is zooiets van dertigduizend dollar, en waarschijnlijk nog meer. Van middag heeft Nurmi dat zeer groote

bedrag bij zijn bank opgenomen. Twijfel dien-aangaande is niet mogelijk. Ook in deze mij vreemde stad heb ik al een klein legertje bereidwillige helpers gevormd, die mij tegen een goede belooning inlichten. Ik verzeker je, dat ik zeker ben van mijn zaak.

— En de inrichting van het huis?

Die ken ik volkomen. Ik geloof dat ik in het stikdonker den weg zou kunnen vinden! Drie dagen glazen spoelen bij mijnheer Nurmi hebben mij heel wat wijzer gemaakt. Geloof me, Brand, de zaak zal in een oogenblikje en zonder veel omslag tot een goed einde worden gebracht. Henderson wacht met auto honderd stappen gaans hier vandaan, en wij zullen niet gestoord worden — tenzij er iets bijzonders gaande mocht zijn. Hier is het eerste obstakel, en die deur heeft niets te beduiden, zooals je zult zien.

Inderdaad, ternauwernood had Raffles met een fijn instrumentje even aan het slot gemorreld, of de deur in de vervelooze schutting opende zich, en de twee mannen konden de opslagplaats betreden, waar het zoo aartsdonker was, dat Brand aanvankelijk geen hand voor oogen kon zien. Raffles echter, die de deur op een kier liet aanstaan, voerde hem bij de hand langs een soort van gangpad, dat was uitgespaard te midden van stapels oud roest, ledige vaten, pakkisten en andere rommel.

Na zoo een zestigtal stappen te hebben gedaan, stonden Raffles en Brand weer stil, en de laatste, wiens oogen nu een weinig aan de duisternis gewend waren, zag de vage omtrekken van een paar lage huizen voor zich.

— Moeten wij daarin? vroeg hij heel zacht.

— Neen, die huizen zijn van den eigenaar van deze opslagplaats. Wij moeten eerst over de schutting, en dan pas zijn wij aan de achterzijde van Nurmi's huis. Wij zullen deze kist tegen de schutting zetten, dan is het overklimmen in een wip geschied.

Een groote pakkist werd snel tegen de

schutting aangezet, en nu viel het den beide indringers al zeer gemakkelijk, op de kist te klauteren, en van daar over de schutting heen.

Zij bevonden zich nu op een soort van achterplaats met klinkers geplaveid, en waar de ledige biertonnen en jenevervaten en een zeer groote hoeveelheid kruiken en flesschen duidelijk genoeg aantoonde, dat mijnheer Nurmi volstrekt niet te klagen had over zijn drankleveranciers, die er wel voor zorgden dat zijn vaste klanten, samengelezen uit het zonderlinge wereldje, dat leeft in de schduw van den drank-smokkelhandel, nooit gebrek hadden aan een versnapering.

— En dat staat hier maar zoo open en bloot! fluisterde Brand verbaasd.

— Waarom niet? zeide Raffles schouderophalend, en naar zijn tasch met instrumenten grijpend. Ten eerste is mijnheer Nurmi zeer bevriend met den politiecommissaris van deze wijk, en zelfs al was hij dat niet — de drankwetten eischen onder meer, dat de wetsovertreder op heeterdaad betrapt wordt! Deze ledige flesschen kunnen dus niet als bewijsmateriaal gelden.

Het huis van Nurmi moest vrij groot zijn, want dat achtererf was tamelijk breed. En Brand zag dan ook al spoedig dat het twee huizen waren, die waarschijnlijk waren bijeengetrokken.

Op een van die deuren beproefde Raffles zonder spoor van aarzeling zijn talenten, en het duurde niet lang of het slot moest het opgeven, en de deur draaide zachtjes op haar hengsels. Alles was donker, en Brand stak zijn revolver weer weg, die hij, op alles voorbereid, ter hand had genomen.

Raffles sloot behoedzaam de deur weer, en fluisterde aan het oor van Brand:

— We zijn hier naast de groote keuken waar over dag een kok en twee keukenmeisjes de spijzen bereiden, die in het restaurant noodig zijn. Deze gang hier voert, na een bocht te hebben gemaakt, naar het nachtlokaal, waar gedanst wordt, gedronken — soms gevochten, en bijna altijd beraadslaagd over smokkelzaakjes. Dit hier is de trap naar de eerste verdieping van het oude huis — en tevens naar de plek waar zich de brandkast bevindt. Ga maar mede, en vrees voor niets, want over een kwartier zijn wij weer aan de andere zijde van de schutting.

De twee mannen slopen achter elkander, en in de duisternis de trap op, maar plotseling toen zij beiden boven waren, hoorde Brand een

waarschuwend zacht gesis, en hij lag dadelijk stil, ineengehurkt op een traprede, en met al zijn zenuwen gespannen. Hij wist maar al te goed dat hij in een huis was, waar al menig revolvershot was gevallen, en waar bloed was gevloeid. Toen bemerkte hij dat Raffles zijn lichaam heel voorzichtig, optilde, tot dat het uitgestrekt lag op het portaal, hij volgde behoedzaam, en merkte al spoedig, wat de waarschuwing van Raffles beteekend had. Gelijk met den grond zag hij een roode lichtstreep, die onder een deur uitscheen.

En tegelijk met zijn gezicht werd ook zijn gehoor getroffen, want achter die deur klonken gedempte stemmen.

Hij voelde zich zachtjes op het hoofd tikken, en dat was het bevel, voorzichtig te volgen.

In het zeer zwakke lichtschijnsel dat door een gangraam naar binnen drong zag hij de gedaante van Raffles zich oprichten, en nu moest die zich terzijde van de deur bevinden.

Zich vasthoudend aan den wand van de gang richtte ook Brand zich op en luisterde met de rechterhand om de kolf van zijn browning geklemd.

Daarbinnen spraken twee mannen met elkander op haastigen gedempten toon. De een scheen zeer zenuwachtig te zijn, de ander sprak naar het leek kalmeerende woorden.

Raffles trok Brand naar zich toe, bracht zijn mond aan diens oor, en fluisterde.

— Daar binnen zit Nurmi. Ik herken duidelijk zijn lijzige stem. Wie de andere is weet ik niet, maar het is zeker niet zijn leverancier Cassoni, want diens stem ken ik bij toeval. Ik wilde dat die bezoeker maakte dat hij wegkwam — want wij moeten dat vertrek in elk geval door om bij de brandkast te komen!

Juist op dat oogenblik klonk er een geraas van een stoel die verzet wordt, en het geluid van naderende voetstappen over een dik kleed.

De twee mannen hadden zich ternauwernood plat tegen den muur gedrukt of de deur ging open, en zij zouden stellig gezien zijn, als niet toevallig de scharnieren zich aan hun kant hadden bevonden zoodat de man die daar naar buiten trad, haastig de deur weer sloot en naar beneden liep, de twee indringers in de duisternis van de gang niet kon zien.

Zoodra zijn voetstappen waren weggestorven, fluisterde Raffles:

— Dat was Nurmi! Maar hij was alleen! De ander is nog binnen gebleven! Ik zal zien of ik door het sleutelgat iets kan waarnemen!

Een oogenblik vernam Brand niets anders dan het geluid van voetstappen van een man,

die blijkbaar opgewonden heen en weer liep daarbinnen.

Toen voelde hij hoe Raffles zich weer oprichtte, en hij hoorde zelfs den klank van verbazing in de stem van zijn vriend, toen deze hem in het oor fluisterde:

— Het is Al Chipa, die daar heen en weer loopt!

— Maar — die is zeker geen vriend van Nurmi zeide Brand heel zacht, eveneens verwonderd. Zouden zij de zaak hebben bijgelegd?

— Ik weet het niet — maar het is zonderling! In ieder geval hebben wij geen tijd te verliezen — Brand naar binnen, en hem onschadelijk gemaakt! Maar vooral geen grapjes met revolvers, al is die mijnheer Chipa ook een zeer gevaarlijk heerschap. Als wij maar snel handelen zal hij ons niets kunnen doen! Ben je klaar?

— Ja — ik ben gereed!

Raffles had zelf zijn browning getrokken, en rukte met de linkerhand blikkensnel de deur open.

Misschien had Chipa nog iets kunnen doen, als hij niet Nurmi had terug verwacht.

Toen hij zich omdraaide en zijn vergissing bemerkte was het reeds te laat, want toen was de deur al weer dicht, en twee dreigende brownings waren op zijn maagkuiltje gericht.

Raffles en Brand hadden de voorzorg genomen, zich van hun zijden maskers te voorzien, en de eerste zeide zacht maar met doordringende, bevelende stem:

— Steek je handen op, Al Chipa!

De handen van den dranksmokkelaar gingen de hoogte in. Op zijn knap gelaat was eerder verbazing dan schrik te lezen. Het was duidelijk dat hij nog nooit met vijanden van deze soort te doen had gehad, die hun gelaat achter zijden maskers verborgen.

Brand doorzocht met de vlugheid van een goochelaar de zakken van Al Chipa, en haalde er niet alleen een kleine browning en een vlijmscherp geslepen knipmes uit, maar ook een goed gevulde portefeuille.

Nadat hij dit vliegensvlug in zijn eigen zakken had laten verdwijnen, keek hij Raffles vragend aan.

— Wij komen voor de brandkast, Chipa! vervolgde Raffles beminnelijk. Wat jij hier komt doen weet ik niet, maar je bent lastig en overbodig. Ik zal je dus moeten meenemen naar de kamer hiernaast, en ik zal je moeten verzoeken geen geluid te geven, want mijn helper gaat een weinig onhandig om met revolvers, en soortgelijke vuurwapens, die wel eens afgaan, voor hij er op verdacht is! Vlug

een beetje! Wij hebben maar heel weinig tijd te verliezen!

Maar op het oogenblik dat Brand den kouden, stalen loop van zijn wapen tusschen de ribben van Chipa drukte, ving het scherpe oor van Raffles eenig gerucht op.

Snel en zacht als een kat liep hij op den schakelaar van het licht toe, en knipte dit uit, na zijn eigen zaklantaarn te hebben aangedaan.

Vlug naar de slaapkamer! De terugweg is ons afgeseden. fluisterde hij bevelend.

Haastig gingen de drie mannen door de verbindingsdeur, die weer gesloten werd, en bij het licht van de zaklantaarns liepen zij vlug door de ruime, zeer fraai gemeubelde slaapkamer, waar de stalen brandkast zwakjes glansde in een van de hoeken.

— Achter dat gordijn! beval Raffles. En denk erom, Chipa — als je ook maar al te hard adem haalt, is het meteen je laatste ademtocht geweest!

Vlug stapten de drie mannen achter een der venstergordijnen, die een vrij breede, en vrij diepe vensternis afsloten.

Nauwelijks stonden zij daar en had Raffles zijn lamp weer gedoofd, of er ging een gangdeur open, en zwakjes hoorden zij den uitroep van verbazing van Nurmi, toen hij het vertrek in duisternis, en zijn bezoeker vertrokken vond.

Maar toen kwamen zijn schreden dichterbij, en door de vrij dunne stof van het raamgordijn bemerkten zij dat hij licht maakte in de slaapkamer. Hij uitte een gesmoorden vloek, het werd weer donker, de voetstappen verwijderden zich, en de gangdeur werd dichtgemaakt.

Raffles knipte dadelijk zijn lantaarn weer aan en keek nieuwsgierig bij het schijnsel daarvan naar het vertrokken bleeke gelaat van Al Chipa dat met fijne zweetdruppeltjes bepareld was.

— Wat is er gaande? vroeg hij verwonderd. Ben je tegenwoordig een vriend van Nurmi, Albert Chipa?

De dranksmokkelaar slikte een paar malen, maar hij gaf volstrekt geen antwoord. Het was alsof hij ingespannen ergens naar luisterde.

Maar Raffles had geen minuut te verliezen. Hij sloeg het gordijn ter zijde, en zeide zacht tot Brand:

— Ik heb je hulp niet nodig, Charles. Blijf dien man bewaken. Zoodra ik klaar ben kun je hem knevelen en binden. Hij mocht eens alarm maken, als wij vertrekken!

Raffles sloop met katachtige, onhoorbare schreden op de brandkast toe, en maakte de tasch open met zorgvuldig in gepakte

instrumenten. Hij bukte zich juist naar het slot, toen hij zich als door een veer bewogen, weer oprichtte,

Daar beneden, ergens in het groote huis klonk een eigenaardig dof droog geroffel.

Het was alsof er een trom geroerd werd.

Het duurde nauwelijks tien seconden, misschien vijftien, en toen was het weer stil.

Raffles keek verwonderd naar Chipa. De dranksmokkelaar was nog bleeker geworden, en een vreeselijke ontzetting verwrong zijn gelaat. Zijn voorhoofd was nat van zweet, en hij sidderde, alsof hij een spooksel zag.

— Wat was dat? vroeg Raffles heel zacht.

— De Lewisgeweren! De Lewisgeweren! steunde Chipa nauwelijks verstaanbaar. Red me, als er een grijntje medelijden in jullie is, red me dan! er wordt vermoord in dit huis — en ik had daar beneden moeten zijn, als niet het toeval — — —

Hij kon niet verder gaan, maar viel zwaar op een stoel neer, en begroef het gelaat in de handen.

Raffles dacht een kort oogenblik na, en begon toen haastig de brandkast te bewerken.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE SLACHTING.

Een kwartier tevoren was het volgende gebeurd.

Chipa was met de mannen, wier namen wij reeds kennen, en van wie er niet een ontbrak, door een achterdeur, die hem van te voren was aangeduid, het nachtlokaal van Pete Nurmi binnengetreden. Hij zelf bevond zich in een zenuwachtigen toestand, en beval de zes mannen, op hem te wachten, terwijl hij een gesprek met den eigenaar van de beruchte zaak zou voeren, een inrichting, waar niemand zich gaarne vertoonde, als hij niet vergezeld was van een half dozijn beproefde en dappere vrienden.

Er gingen geruchten van dit nachtlokaal, die menigeen deden huiveren, en het scheen reeds meermalen te zijn voorgekomen, dat men er personen had zien binnen gaan, die nooit weder naar buiten waren getreden.

Nurmi scheen aanvankelijk weinig lust te hebben in dat gesprek, maar tenslotte gaf hij toch toe, en bracht Chipa naar de kamer op de eerste verdieping van zijn huis, die naast zijn slaapkamer was gelegen.

En daar begon Chipa uiting te geven aan zijn vrees, dat niet alles in orde was, en dat hem wellicht een hinderlaag werd gelegd. Hij was hier met zes van zijn beste luitenants, en men wist wel, hoe het stond tusschen hem en „mijnheer Cassoni.”

De sluwe Nurmi ontweek al die vragen op handige wijze, en wierp nu en dan een blik op de kleine pendule van kostbaar, rood marmer die op een kleine kast in zijn nabijheid stond.

Maar eensklaps stond hij haastig op, en zeide tot Chipa, wiens bleek gezicht dicht bij het zijne was geweest ;

— Je hoeft nergens bang voor te zijn, Chipa. Ik weet zeker dat Cassoni het goed met je meent. Als hij zegt dat hij een plan heeft, dan heeft hij er ook een, daarop kun je staat maken !

Hij had zich naar de deur gewend, en Chipa kon dus niet de duivelachtige uitdrukking zien, die er bij die laatste woorden over zijn smalle, met poeder en schmink als een lichtekooi opge- maakte tronie was gegleden.

— Waar ga je heen ? vroeg hij slechts achterdochtig.

— Ik ga zien of Cassoni er al is. Blijf hier even op mij wachten. Nog eens — je hoeft niet bang te zijn.

Met deze woorden greep Nurmi de kruk van de deur, kwam op de donkere gang, en daalde haastig de trap af.

Hij doorliep een gang, ging zijn huiskamer binnen, een waarlijk vorstelijk gemeubeld vertrek, onmiddellijk achter de danszaal van het restaurant gelegen, en die hij geheel kon overzien door het oplichten van een klein luikje, en na een soort van gaanderij te hebben beklommen, bereikbaar langs een trapje van zes treden, uit kostbaar eikenhout vervaardigd, vond hij daar Cassoni, met een bleek, strak en duister gelaat.

— Hoe is het — zijn ze er allemaal ?

— Zijn mannen zijn beneden — hij zelf zit in de kleine kamer boven.

— Vervloekt — ik had toch gezegd dat je hem ook dadelijk naar — daarginds moest brengen !

— Hij wilde mij volstrekt spreken ! Hij schijnt iets in den neus te hebben gekregen ! Ik geloof dat hij doodsbang is !

— Schiet op ! Ga hem halen ! Je zult alles nog in de war sturen met je toegeeflijkheid ! Wat had hij met je te praten ? Had hem maar gezegd dat je geen tijd had. Vlug een beetje — binnen tien minuten moet alles afgelopen zijn.

Nurmi haastte zich om weer terug te keeren, hij kende Cassoni, en hij vreesde hem als den baarlijken duivel. Hij kende zijn wraakzucht en zijn lage inborst — en het was niet voordeelig, zich de vijandschap van den drank-smokkelaar op den hals te halen.

Hij ging dus haastig de trap weer op, opende de deur van de kamer, vloekte toen hij die in het duister vond, liet voor alle zekerheid de tusschendeur open, maakte licht, wierp vluchtig een blik in de slaapkamer, en keerde toen met hangende pootjes naar Cassoni terug, om te boodschappen :

— Ik zei het al, dat hij iets geroken had —

hij is weg!

— Weg? herhaalde Cassoni, van woede verbleekend.

— Ja, hij heeft de plaat gepoetst. Hij heeft het zekere voor het onzekere willen nemen!

Cassoni keek Nurmi met een duisteren blik aan, greep hem bij een van zijn jaslapellen, en zeide dreigend:

— Ik hoop voor jou, dat je hier geen spijt van hoeft te hebben, Nurmi!

— Maar — het is toch niet mijn schuld! jammerde de schurk, in zijn hart een lafaard.

— Daar praten we later over. Nu geen tijd meer verloren, anders zullen de anderen ook nog achterdocht krijgen. En zorg er voor dat ze hun schietgerij afgeven.

— Ik zal er voor zorgen, Cassoni, antwoordde Nurmi onderdanig.

— Is al het overige geregeld?

— Ja, alles.

— Werkt de boel naar behooren?

— Ik heb me er nog vanmiddag van overtuigd.

— Vooruit dan! Ik volg je wel.

Nurmi sloop weg als een hond die slaag heeft gekregen, ging weer door een vrij lange gang, trok zijn gezicht in een beminnelijken plooi, draaide de kruk van een deur open, en ging een kamer binnen, helder verlicht, en die er uitzag als een conversatiekamer van een eersterangs hotel. En de zes mannen die daar bijeen waren en rookten, vloekten volstrekt niet bij dat interieur, want vijf hunner waren in smoking, en de zesde droeg een duur, goed gesneden colbertcostuum van donkerbruine stof.

— Het duurt nogal lang, Nurmi! zeide een van de zes, een stevig gebouwd heerschap, met het gelaat van een beroepsbokser, wat hij dan ook inderdaad geweest was, alvorens het beroep van dranksmokkelaar te kiezen, dat hem voordeelijker leek.

— Het is niet mijn schuld, Dutchman! zoo verontschuldigde Nurmi zich. Cassoni is nu tot jullie dienst.

— Het zal tijd, worden gromde van Buren, die de bijnaam van Dutchman had gekregen, ofschoon hij zijn moedertaal zoo goed als geheel vergeten had. Hij moet niet denken, omdat de patroon niet met hem samen wil werken, dat hij met ons doen kan wat hij wil! Waar is de haas?

— Die komt aanstonds! Hij wacht beneden al.

— Beneden? vroeg Van Buren wantrouwend. Kan het hier niet afgemaakt worden?

— Neen! Deze kamer is veel te dicht bij de danszaal, ik heb een massa gasten, straks begint de jazzband te spelen, dan kun je hier geen woord verstaan, en bovendien komt het vaak voor, als het vol is, dat ik deze kamer ook moet gebruiken voor de gasten!

Als om Nurmi gelijk te geven barstten op hetzelfde oogenblik de opgewekte klanken los van een jazz-band verneembaar door het openstaande luikje, en die het spreken inderdaad bemoeilijkten.

Van Buren was het trapje opgegaan naar de gaanderij, en keek door het luikje een kort oogenblik op de dansende paren neer.

Hoe vroolijk en opgewekt zag dat er uit! Dat was eerst leven! Er werd braafgedronken, en de tien of twaalf negers van de Band, in vuurrood laken gekleed, bliezen, trommelden en tokkelden dat het een aard had, nu en dan meezingend, waarop tal van dansers instemden.

Hij grinnikte eens, en zei, zich weer omwendend en het trapje afdalend:

— Straks gaan we meedoen, jongens! Eerst de zaken even afdoen. Vooruit maar, Nurmi, schiet op, modepop!

— Nog een kleine formaliteit, jongens! zeide Nurmi grijnzend. Jullie zijn met zijn zessen — Cassoni is alleen. Wees zoo goed, en leg jullie proppenschieters even in dit laadje, wil je?

De leden van Chipa's lijfwacht waren al opgestaan, en keken elkander nu zwijgend met een vragenden blik aan.

Zij schenen te aarzelen, maar van Buren haalde ongeduldig zijn breede schouders op, wierp zijn revolver in de geopende lade van een wandmeubel, en zei:

— Vooruit maar jongens! Hij zal niet zoo gek zijn tegen ons zessen iets uit te halen. En de baas is er ook nog bij!

— Kletterend vielen vijf vuurwapens, groote en kleine, goed verzorgde en havelooze in de lade, en Nurmi slaakte een zucht van verlichting — maar dat werd door niemand opgemerkt.

Hij deed de deur open, en ging de zes rookende en zachtjes pratende mannen voor, de gang door, een helder verlichte, steenen trap af, en toen een soort keldervertrek binnen, waar hij plaats voor hen maakte, en zeide met een stem, die een zonderlingen, schorren klank had:

— Hier zijn jullie aan het einde van je reis, jongens. Mike Cassoni wacht jullie al.

Ondanks zichzelf aarzelend, trad het zestal binnen, maar zij waren al spoedig gerust

gesteld, want inderdaad zat Cassoni daar geheel alleen aan een tafel, en rookte kalm zijn sigaret.

Maar van Buren vroeg toch onmiddellijk, rond ziende:

— Waar is Chipa?

— Die komt nog wel! antwoordde Cassoni, langzaam de rook uit zijn sigaret wegblazend en met zijn oogen half dichtgeknepen. Jongens, wat doet mij dat een genoeg dat ik jullie eindelijk eens bij elkaar zie! Dat had ik nooit kunnen denken, dat het zoover zou komen! Zes kopstukken van Chipa's bende! Wat zou hij moeten beginnen, als jullie er eens niet waren! Maar gelukkig zijn jullie er nog, niet waar? Drink een slok, op den goeden afloop!

— We wilden liever gauw de zaak afmaken, Cassoni! zeide van Buren, die langzaam zijn blikken door het keldervertrek liet gaan, dat slechts gemeubeld was met een kleine tafel en vier stoelen, benevens een groote rustbank, waarop wel een half dozijn menschen plaats had kunnen nemen.

— Maar de zaak wordt ook afgemaakt — en vlug ook, mijnheer..... mijnheer..... ik geloof niet dat ik je naam ken, maar ik heb je meer gezien!

— Dat is de Dutchman, Mike! zeide Nurmi, en van Buren merkte op, dat zijn gelaat krijt-wit was, en dat zijn oogen een ongewonen gloed hadden, en onrustig heen en weer gingen.

— Zoo, Hollander? zeide Cassoni weer. Mooi land, Holland — alleen een beetje plat. Ik ben er geweest, verleden zomer. Drink eens, jongens! Nurmi lui beest, schenk de glazen vol.

Nurmi greep een volle flesch port, die reeds ontkurkt was, en schonk de gereed staande glazen vol. De hals van de flesch rinkelde tegen het fijne glas, en opnieuw keek van Buren rond.

Er kroop iets in hem op, waaraan hij geen naam kon geven, maar dat hem woedend deed vloeken, omdat hij zijn revolver daarboven in een lade had achtergelaten.

Duidelijk hoorbaar klonk, vlak boven hun hoofd de luidruchtige jazz-band, en het schuifelen van de voeten der dansenden.

— Ja, daarboven was licht en vroolijkheid en levensvreugde — mooie vrouwen, jongens die geld hadden, juweelen, dure auto's — — —

Hij keek naar zijn metgezellen, en het was hem alsof zij hetzelfde gevoelden als hij. Maar allen brachten zij toch de glazen aan den mond, en dronken.

— Klaar? riep Cassoni met luide stem, was de port goed? Dan hebben jullie een aan-

gename herinnering aan dit leven, jongens! Adieu — en mogen jullie zonden je niet al te zwaar worden aangerekend!

Reeds toen hij luid het woord „klaar” uitriep, ging de deur open, waardoor de mannen waren binnen getreden, en er verschenen vier mannen, in hun overjassen en met hun deukhoed op — en ieder gewapend met een lewisgeweer, een soort van draagbare mitrailleur, die inplaats van een patronenlint op den loop een draaibare doos heeft van staal, die zestig patronen bevat, die met een snelheid van drie of vier per seconde en zelfs nog vlugger kunnen worden afgeschoten, terwijl de trekker maar eenmaal behoeft te worden overgehaald.

Van Buren slaakte een dierlijk gebrul, en wilde op Cassoni toespringen, om hem de hersens in te slaan met zijn nog steeds ijzerharde vuist, maar deze had bliksemsnel zijn revolver getrokken, en zeide ijskoud:

— Te laat, Dutchman! Vooruit, jullie!

Nurmi had op een knop gedrukt, en in den zijwand, achter de zes mannen, ging een dubbele schuifdeur geruischloos open. Vroolijker nog dan zoeven zongen de negers daarboven, en de voeten schenen nog sneller over den dansvloer te gaan.

Achter de nu geheel geopende deuren was een tweede keldervertrek zichtbaar, lang gerekt, maar met kale muren en zonder eenig meubelstuk.

— Draai jullie om, je handen op, ga dien kelder binnen! beval een van de mannen met de lewisgeweren.

En de ongelukkigen gehoorzaamden. Zij wisten dat verzet niet mogelijk was, en dat zij gevonnist waren. Een hunner, niet veel meer dan een kind, een blonde jongen met een meisjesgezicht kon zich niet beheerschen, en liep snikkend, wankelend, met oogen die al niets meer zagen, door de schuifdeur naar zijn graf.

De man die naast hem liep trok rustig aan zijn sigaret, en neuriede de shimmy mee, die daar boven met daverend geweld vroolijk losbarstte. Van Buren vloekte binnensmonds, en zijn vuisten waren gebald boven zijn hoofd.

— Ga met jullie gezicht tegen den muur staan! klonk de bevelende stem weer.

De ter dood veroordeelden gehoorzaamde. Daar stonden zij, als zes zwarte gedaanten, met gezichten die reeds de doodskleur vertoonden. Een van de mannen rookte nog steeds.

„Happy days are here again....” speelde de jazz-band, en de helft van het dansende publiek zong de woorden mee. De blonde jongen gilde

wanhopig, en van Buren vloekte woedend:

— Hou je bek, baby! Stel je niet zoo aan. Wat doet het er toe — een beetje vroeger of later! Je moet immers toch.....

Een doffe knettering. De vier lewisgeweren waren begonnen te blaffen, en de kogels sproeiden als een regen van staal uit de korte loop.

Tien seconden, vijftien misschien, en wat zoeven geleefd had, lag nu als een hoop zwarte voden over en door elkander aan den voet van den muur. Onmiddellijk begon het bloed in een dun beekje, een smal, helderrood stroompje weg te vloeien naar de laagste plek van den houten vloer.

„Happy days are here again.....” zongen daarboven uitgelaten de negers in hun roode pakken en hun zwarte, glimmende gezichten. De groote trom roffelde, als een voortzetting van den doodelijken roffel daar beneden. De voeten schuifelden, en een vrouw lachte lang, gorgelend, en luid.

Cassoni deed een lange trek aan zijn sigaret, liet zijn revolver in zijn binnenzak glijden, dronk zijn glas port leeg, en zei:

— Ruin op!

Hij nam zijn hoed, handschoenen en stok, en slenterde langzaam naar de deur.

De vier moordenaars wierpen even een blik naar den roerlozen hoop lichamen in den helder verlichten kelder, naar het bloed op den witten muur, dat traag afdroop, en gingen toen ook.

Zij wisten wel dat er geen leven meer kon zijn in die doorzeefde lichamen.

Nurmi was met een lijkbleek gezicht in den kelder getreden, oppassend, dat hij met zijn fijne lakschoenen niet in het bloed trapt, en trok een korten hefboom over, recht tegenover de schuifdeuren.

De vloer helde langzaam, de helling werd grooter, en de zes lichamen schoven als een enkele massa van die helling af, en vielen met een doffen plons een paar meters meer omlaag, in inktzwart, stinkend water — — —

Zoo worden, in de groote slachthuizen van Chicago de geslachte varkens geschoven langs het hellend vlak, naar den ketel vol kokend water, waaruit zij zoo helder, frisch en schoon zoo blank en roze weer te voorschijn komen — gevierendeeld en keurig van alle ongerechtigheden ontdaan.

Er droop nog wat bloed omlaag, rood en dik, en toen draaide Nurmi een kraan om, en een gordijn van water kwam omlaag uit 'n sproeibuis in de zoldering, en spoot in een oogwenk den vloer en den muur weder schoon.

Het was alsof er niets gebeurd was, toen Nurmi de kraan weer dicht draaide, den hefboom terug zette, en de vloer langzaam weer rees aan het eene einde, en het gat afsloot, waardoor de zes vermoorde mannen verdwenen waren uit dit leven — om misschien weken later, misschien pas maanden daarna ergens te worden opgevischt bij een steigertje in de East River.

— Zoo! zeide Numi, bij wijze van lijkrede.

Hij ging de kamer weer binnen, drukte weer op de knop, de schuifdeuren sloten zich en hij begon, met een hand die nog trilde, maar overigens kalm de glazen op te ruimen.

Hij dronk twee glazen port achter elkaar leeg, en toen pas kwam weer wat kleur op zijn vaal gezicht.

Hij trof Cassoni aan in de danszaal, in gezelschap van Roodkapje, een lange, slanke vrouw, met vuurrood, krullend haar, en de merkwaardig blanke huid, die meestal met deze haarkleur gepaard gaat.

Er was aan Cassoni volstrekt niets te merken, en hij scheen zeer opgewekt en vroolijk te zijn.

Hij had een overwinning behaald op een tegenstander, al was het dan ook door list en het laagste verraad, en daarom was hij zoo vroolijk! Aan de zes mannen wier lijken daar afdreven op den modderigen, onderaardschen stroom dacht hij zelfs niet meer.

Wilt g. een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK IV.

DE OVERLEVENDE.

Drie gedaanten liepen snel over de binnenplaats, waar zich vaten, pakkisten en ledige flesschen bij duizenden bevonden.

Een deur in een houten schutting ging vlug open, en de drie mannen stonden buiten, en konden elkander tamelijk goed zien bij het licht van een straatlantaarn.

Een hummer was zoo bleek als een doode.

Het was Chipa, het bendevoofd, en zijn knap gelaat was bijna onherkenbaar van woede, wraakzucht, maar ook van een namelooze ontzetting.

Hij sidderde als een espenblad, en zeide toonloos:

— Dat ben ik maar uist ontkomen, en dat ik hier sta, en leef, en adem haal, dat heb ik aan jou te danken, wie je dan ook zijn mag — afschoon ik het wel meen te weten.

— Ik ben John Raffles, zeide Raffles rustig.

— Ik wist het wel! hernam Chipa, pogend, zich het gelaat voor te stellen van den gemascerden man, die daar tegenover hem stond. Heb je het schieten gehoord? Het was afschuwelijk!

— Vertel me eens, Chipa — zou jij zelf iets anders gedaan hebben, als de gelegenheid zich had aangeboden?

— Neen, zooiets gemeens had ik niet kunnen doen! schreeuwde de bendeleider woedend. Ik kom er rond voor uit, dat ik menig tegenstander heb neergelegd, maar dat is nu eenmaal de gewoonte onder ons, Italianen. Maar dit is sluipmoord, dit is een gemeene hinderlaag, dit is een slachting! Mijn arme jongens — zij drijven nu als vodden daar ergens in de rivier — in die moddersloot onder den grond.

Zijn uitroep eindigde met een snik, en hij bedekte het gelaat met de handen.

Toen nam hij ze langzaam weer van zijn gezicht, en zeide met zachte stem, maar terwijl zijn oogen als vuur schitterden:

— Maar hij zal er voor boeten, dat zweer

ik je. Ik had hem de hand willen toesteken, ik had mij met hem willen verzoenen, om..... maar dat raakt je niet!

— Ik weet het, Chipa, zeide Raffles glimlachend. Om gezamenlijk mij te bestrijden. Er is niet veel dat mij verborgen blijft, zelfs in deze stad, en ik wist van je bezoek aan Cassoni af. Ik ben er volstrekt niet boos om — wij zijn nu eenmaal natuurlijke vijanden. Maar hier scheiden zich onze wegen. Ik zou je raden, spoedig te maken dat je weg kwam. Als je vijanden je hier vinden, zullen ze je stellig neerschieten als een hond.

Zij waren onder het spreken een dertigtal stappen verder gegaan, langs de volkomen verlaten achterstraat, toen Brand, die vooruit liep, begeerig om spoedig deze plek te verlaten, een zachte waarschuwingskreet slaakte.

Hij stond half heengebogen over een ijzeren leuning, die een soort van smalle gracht of kanaal afsloot, niet breeder dan een vijftal meters, en op welks bodem traag en dik een stroom van vuil, modderig, bijna zwart water voortkabelde.

De oppervlakte van dat water bevond zich bijna drie meter beneden het straatpeil, en op sommige plekken kon men afdalen langs een smalle, steenen trap, die gebruikt werd door de mannen van den reinigingsdienst.

Een meter of tien terug scheen het water op een wonderbaarlijke wijze uit een huismuur te vloeien, maar het was duidelijk dat daar onder de oppervlakte ergens een gemetseld gewelf moest zijn.

— Wat is er? vroeg Raffles, die haastig naderbij was komen loopen.

Brand wees met uitgestreken vinger naar omlaag, en fluisterde:

— Daar!

De drie mannen bogen zich gelijktijdig over de ijzeren leuning.

Daar beneden dreef iets voorbij — iets wat nog zwarter was dan het water. Maar in het

midden was een witte plek, en allen wisten onmiddellijk wat het was — het witte plastron van een smokingoverhemd. Achter dat zwarte, stille ding dreef weer een tweede, een derde.....

Nu en dan zakte een gestalte weg, en kwam weer boven, traag, en als met tegenzin.

Maar plotseling liet Chipa een schorren schreeuw hooren.

Daar kwam iets aandrijven, een man met breede schouders, wiens hoofd leek te rusten op een vermolmd stuk hout, zoodat de mond boven water was, en Chipa steunde, terwijl zijn oogen hem uit het hoofd puilden :

— Hij heeft bewogen! Bij mijn ziel, zijn hand bewoog!

— Onmogelijk, als zij gedood zijn op die wijze die je beschrijft, Chipa! fluisterde Raffles.

— Ik zeg je dat hij bewoog — kijk zelf!

— Bij den hemel, je hebt gelijk! riep Raffles uit.

De man wiens hoofd op het houtblok rustte als op een kussen, had zijn rechter arm dwars over zijn borst, de zwarte mouw stak duide ijk af tegen het witte overhemd, en die arm had zich bewogen! Aan den golfslag kon het onmogelijk liggen, want die was er niet — het water stroomde dik en olieachtig als stroop tusschen de gemetselde wanden van het open riool.

— Maar dan moeten wij hem redden, dien ongelukkige! fluisterde Brand schor. Wie is het?

— Het is de Dutchman, van Buren, een van mijn trouwste vrienden! zeide Chipa heesch. Als je mij helpt, Raffles, dan bestaat er tusschen ons geen vijandschap meer!

— Daarover praten wij later! zeide Raffles koeltjes. Maar in ieder geval laat ik geen medemensch op zulk een afschuwelijke wijze omkomen. Misschien is hij nog te redden. Ofschoon het mij onbegrijpelijk voorkomt, dat hij de slachting heeft overleefd. Vlug, voor het te laat zal zijn! Doe je masker af, Brand! Het komt er nu niet meer op aan, of Chipa ons ziet, en men zou ons kunnen aanhouden.

De zwarte maskers verdwenen in de zakken, en de drie mannen liepen zoo vlug zij konden langs het kanaal voort, in de richting van de East River.

Bij de eerste de beste trap klommen zij over het afsluithek in de leuning, en Raffles, die het vlugst was geweest, snelde de treden af, maar op het kleine plankier daar beneden moest hij het aanzien, hoe het nu weer roerlooze lichaam ver buiten het bereik van zijn uitgestoken hand voorbij dreef.

Hij kon nu duidelijk zien dat de oogen half

geopend waren, en dat de bleeke lippen krampachtig bewogen.

— Wij moeten een stok hebben, een haak of een ladder! Naar de volgende trap! beval hij zacht. Jij naar den overkant, Brand! Ik heb het andere einde van dit touw, en houd het stevig vast. De trappen zijn juist tegenover elkaar gelegen!

Brand begreep onmiddellijk wat Raffles wilde, en snelde over het smalle loopbrugje naar den anderen kant van het kanaal. Vijftig meters verder was weer een trapje, en tegelijkertijd daalden de twee mannen het af, en zoodra zij beneden waren trokken zij het touw strak, dat nu dwars over het stinkende water gespannen was.

Zij kwamen geen seconde te vroeg.

Het steeds sneller stroomende water voerde het zware lichaam van van Buren aan, maar het werd gestuit door het touw. De strooming dreef het langs dat koord een weinig naar den oever, waar Raffles en Chipa zich bevonden, en tenslotte konden zij het grijpen, en niet zonder moeite buiten het water trekken.

Juist op dat oogenblik liepen er daarboven twee patrouilleerende agenten voorbij, die over de leuning keken, en een hunner vroeg:

— Wat is dat daar beneden?

Raffles wilde reeds antwoorden, maar Chipa fluisterde snel:

— Stil! Laat mij maar praten!

Hij hief het hoofd naar de agenten op, en zei:

— Ik ben het jongens, Chipa! Een kameraad van mij is leelijk te pakken genomen — maar ik weet niet door wie! Hij heeft een paar gaten in zijn corpus, maar heelemaal dood is hij niet! Kunnen jullie soms een handje helpen?

Brand had zeer verwonderd toegeluisterd. Hij had wel eens gehoord van het vaste beginsel der bendeleden om hun veten en onderlinge twisten zonder de tusschenkomst van politie of justitie uit te vechten, maar dit ging hem dan toch wat al te ver!

Een oogenblik had hij ook de vrees gekoesterd, dat Chipa van de kostelijke gelegenheid gebruik zou maken om Raffles te beschuldigen, zijn naam te noemen, maar die vrees bleek volmaakt ongegrond. Chipa was zonder eenigen twijfel een schurk, maar zijn Italiaansche afkomst en zijn eigenaardige opvattingen omtrent eer weerhielden hem, den man te verraden, die hem, al was het dan bij toeval, het leven had gered, en die nu weer het leven redde, misschien, van een zijner trouwste trawanten.

De agenten bromden iets tegen elkander,

en een hunner vroeg in de duisternis :

— Wie deed het ? heb je het gezien ?

— Neen — ik weet niets ! antwoordde Chipa zonder aarzelen. Wij zullen hem naar boven dragen. Een van jullie kan helpen.

Het was duidelijk dat de agenten er het hunne van dachten, maar zij wisten maar al te goed, dat het geen nut zou hebben, iets naders te vragen. Die smokkelaar daar beneden zal toch niets loslaten. Een hunner kwam het trapje af, greep den zwaargewonden man onder 'n oksel en 'n arm, en voorzichtig droegen zij met vereende krachten 't zware lichaam des malle treden op van de trap, die geen leuning had.

Zoodra van Buren daar boven op zijn rug was gelegd, en een der agenten hem onderzocht bij het licht van zijn krachtige zaklantaarn, vroeg de andere op een toon van wantrouwen :

— En wie zijn deze twee heeren ?

— Toevallig ontmoet ! antwoordde Chipa onmiddellijk.

— Maar hoe komt deze man in het water te liggen ?

— Hij zal er ingegooid zijn, nadat ze hem 'n paar kogels in het lichaam hadden gejaagd ! 't Is van Buren — jullie moeten hem kennen !

Een van de mannen in uniform boog zich wat dichter over het marmerbleeke gezicht, richtte zich op, bromde iets en haalde ten tweeden male de schouders op. Hij wist dat Chipa een geducht smokkelaar was, dat van Buren tot zijn bende behoorde, dat het twee gevaarlijke kerels waren, maar verder ging zijn wetenschap niet, en hij gevoelde er ook niet veel voor, de zaak op zijn eigen houtje te gaan onderzoeken. Eerst maar eens afwachten, hoe de meeningen waren in de kamer van den inspecteur van politie ! Altijd maar aan den veiligen kant blijven, dat was maar het beste voor je eigen toekomst, in een stad als New-York !

De tweede agent had intusschen handig de drijfnapte kleederen van van Buren losgeknoopt en waar dat niet ging, stuk gesneden, en hem onderzocht.

— Een taaie knaap ! zeide hij vol bewondering. Ik heb drie gaten in zijn corpus gevonden, en een ander zou al lang dood zijn. Het is waar dat de wonden op voordeelige plaatsen zijn ! Een in den rechter schouder, een door den rechter bovenarm, en dan nog een die een stuk vleesch heeft weggenomen, ter hoogte van de rechter heup. Hij komt er wel van boven op, en gauw ook, als ik van Buren nog ken ! Wat wil je met hem doen ? Gasthuis ?

— Ja, en vlug, jongens ! drong de bende-

leider aan. Zijn huis is veel te ver hier vandaan, dat zou hij niet halen. Het Mariaziekenhuis is hier vlak bij. Roep een auto, wil je ?

Een der agenten floot een taxi, en behoedzaam werd het zware lichaam van den gewonden man die op zulk een wonderbaarlijke wijze gespaard bleek te zijn, in het voertuig gedragen. Chipa nam tegenover zijn vriend plaats, stak Raffles de hand toe, keek hem veelbeteekenend aan, en zeide :

— Misschien is dit niet de laatste keer geweest dat wij elkander zagen ! Ik dank U — Ik ben U veel verplicht !

De chauffeur kreeg het adres, en de auto reed weg. De agenten namen Raffles nog eens scherp op, en omdat er toen niets meer te doen viel hervatten zij hun wandeling. Dergelijke dingen kwamen herhaaldelijk voor in New-York. En wat er hier was voorgevallen zou men toch nooit vernemen, want de voornaamste getuige verkoos niet te spreken. Natuurlijk was het weer een gevecht tusschen bandieten geweest. het was mogelijk dat van Buren zelf iets zou loslaten, en dan zouden zij 't wel te hooren krijgen.

Brand was intusschen weder over het verbindingsbruggetje geloopt, en had zich bij Raffles gevoegd.

Zoodra de stappen der agenten niet meer hoorbaar waren, zeide hij fluisterend :

— Dat was een dubbeltje op zijn kant ! Als Chipa je naam genoemd had — — —

— Dat zou een zonderlinge belooning geweest zijn, Brand !

— Begrijp je het dat van Buren den dans ontsprongen is ?

— Er is maar een verklaring — bij het allereerste schot heeft hij zich als een doodelijk gewonde laten vallen, maar toch niet snel genoeg of drie kogels hebben hem nog geraakt ! De ijzige koude van het water heeft hem misschien weer tot zich zelf gebracht, en dat blok hout, dat toevallig onder zijn nek schoof, heeft hem voor den verdrinkingsdood gespaard !

Ik denk wel, dat mijnheer Cassoni nu den langsten tijd geleefd heeft ! Chipa zal niet rusten voor hij den dood van zijn lijfwacht op een bloedige wijze gewroken heeft. En als van Buren het er boven ophaalt, waaraan ik niet twijfel, dan zal die hem bij dat werk graag een handje helpen ! En laten wij nu maar naar huis gaan en slapen, Brand, en den buit in veiligheid brengen ! Nurmi zal vreemd opzien, als hij zijn brandkast morgen ochtend of van nacht geplunderd vindt. Er zat nog meer in dan ik verwachtte — de avond is dus niet geheel nutteloos geweest.

Zoo snel mogelijk begaven Raffles en Brand zich naar de plek waar de auto wachtte, onder de bewaking van James Henderson, den reusachtigen chauffeur, en Raffles zeide eenvoudig:

— Naar huis, James!

Henderson had zeker een paar uren moeten wachten, hij was in groote ongerustheid geweest, maar hij dacht er zelfs geen seconde aan, zich te beklagen of naar een reden te vragen, maar hij tikte eenvoudig aan zijn pet, ging achter het stuurwiel zitten, en reed den snellen wagen binnen drie kwartier naar het afgelegen huis in het Noorden van Bronx, hetwelk Raffles omstreeks een week tevoren had gehuurd.

Niet zoodra waren de twee vrienden binnen, of zij verwisselden haastig hun kleeren, die nog altijd een modderlucht hadden, tegen hun zijden pyama's, telden haastig het buit gemaakte geld, vonden een totaal bedrag van bijna veertig duizend dollars, verborgen het op een veilige plek, en begaven zich ter ruste.

Zij sliepen wat men noemt een gat in den dag, en pas om negen uur verlieten zij hun slaapvertrek, om elkander een kwartier later aan de ontbijttafel terug te vinden; die door Henderson zoo keurig was verzorgd als men maar kon verwachten van een man, die zich in alle omstandigheden weet te schikken, en die een evengoede kok, als chauffeur is.

Zonder dat het hem was gezegd, had Henderson ook gezorgd voor eenige ochtendbladen en de twee vrienden sloegen ze haastig op, en doorlazen ze zwijgend.

Zooals iederen dag vermeldde het stadsnieuws een menigte ontvoeringen, diefstallen, inbraken, moorden en ongelukken, maar hun weetgierigheid ging natuurlijk alleen uit naar hetgeen er dien nacht in het huis van Nurmi geschied was.

De volgende feiten stonden vast:

Men had uit de East River niet ver van het loozingskanaal omstreeks vijf uur in den morgen, toen de dag begon aan te breken, vijf lijken opgehaald van mannen, die als het ware met kogels doorzeefd waren. Een hunner vertoonde niet minder dan zeven en twintig schotwonden. En meer dan de helft daarvan waren doodelijk geweest. Men had hen al heel spoedig geïdentificeerd als leden van de bende van Al Chipa.

Waar de mannen vermoord waren op zulk een beestachtige wijze bleef voorloopig in het duister gehuld. Maar een getuige die niet genoemd wilde worden, wist met zekerheid te zeggen, dat het gebeurd moest zijn in het dranklokaal van Pete Nurmi. Nurmi werd onder-

vraagd. Hij wist van niets. Men mocht zijn huis gerust onderzoeken, naar bloedsporen. Hij had nooit van Chipa gehoord. Hij was totaal onschuldig aan het geval, en die getuige die zich niet wilde vertoonen, had maar wat uit zijn duim gezogen, uit wraakzucht.

Dat was één.

Van Buren had men zwaar gewond uit het stinkend water van het loozingskanaal gehaald, en naar het Mariagasthuis gebracht. Hij was aan de beterende hand, en zijn krachtig gestel zou hem zeker veroorlooven, reeds binnen 'n week of hoogstens tien dagen dat ziekenhuis te verlaten. Hij was ondervraagd, maar herinnerde zich niets. Hij was op straat plotseling overvallen, door onbekende mannen.

Dat was twee.

Van de plundering van de brandkast stond geen letter in eenig dagblad, en het was nu duidelijk dat mijnheer Nurmi de politie van die roof nog niet in kennis had gesteld, hetgeen Brand wel eenigszins verwonderde.

Dat was het derde belangrijke feit, en het overige deed er weinig toe. De uit het water opgehaalde lijken waren naar het lijkenhuisje gebracht, en lagen daar ter beschikking van de rouwdragende families, als die mochten komen opdagen. Er verschenen een paar luid weenende vrouwen, er kwam ook een jongetje van een jaar of zes, zeven aan de hand van een spierwitte, gebogen, heel oude vrouw, en toen was ook dit hoofdstuk afgesloten. Twee dagen later zouden de slachtoffers begraven worden. De naam Chipa werd vluchtig genoemd als de man die zijn vriend van Buren in het water had zien liggen, en voor de rest ging de redactie over tot de orde van den dag.

Brand vouwde zijn blad dicht, zat hoofdschuddend even na te denken en vroeg toen plotseling:

— Wat kan dat voor een getuige geweest zijn, die zoo onvoorzichtig zijn neus in de zaken van Chipa en Cassoni stak?

— Die getuige was ik, Brand! antwoordde Raffles glimlachend.

— Jij? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Ja, ik! Voor ik ging slapen heb ik nog even getelefoneerd naar het bureau van politie in de wijk, waarin het nachtlokaal gelegen is. Ik zeide dat de mannen heel zeker waren vermoord in den kelder van dat huis. Een naam heb ik natuurlijk niet genoemd. Het was hier natuurlijk maar een proefneming, en ik moet je zeggen dat het mij verwondert, dat de zaak in de krant is gekomen! De hoofdredacteur

zoowel als de man die mijn boodschap ontving kunnen onmogelijk vrienden zijn van Cassoni en van Pete Nurmi! Zij zullen dus voorzichtig moeten zijn in den eersten tijd!

— Maar waarom heeft Nurmi niet meegedeeld dat hij bestolen is?

— Ik zal je ditmaal dit onbehoorlijke woord vergeven, Brand, omdat je een beetje opge-

wonden bent! zeide Raffles met een glimlach. Ik beschouw het niet als een diefstal. Wat je vraag betreft — ik kan er helaas niet op antwoorden, want ik weet het zelf niet! Hij zal er echter wel een goede reden voor hebben, denk ik! Wellicht vernemen wij die wel spoedig!

En zoo kwam het uit — en op een wijze die voor Raffles groote gevaren meebracht.

◆

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

---

◆

HOOFDSTUK V.

BOEVEN EN POLITIE.

Al Chipa bewoonde een zeer fraai Flat, in een der straten die op Central Park uitloopen, en hij hield er een Japanschen bediende op na, die misschien wel of misschien niet op de hoogte was van de eigenlijke broodwinnig van zijn meester, maar in ieder geval dienaangaande nooit iets liet blijken, maar hem trouw diende met een uitgestreken, geel, eeuwig glimlachend gelaat. Zijn Engelsch was niet zeer fraai, maar begrijpelijk, en het kwam er ook niet veel op aan, want mijnheer Okito was, als velen zijner landgenooten van een zwijgzame natuur, en als hij tien woorden op een dag sprak was het veel.

Chipa vond hem een parel. De man dronk niet, vroeg niet al te veel uitgaansdagen, en bleef zelfs van zijn kistje sigaren en zijn eigenaardig gesmokkelde rum af!

Het was deze parel, die op den morgen, volgende op de gebeurtenissen die wij beschreven hebben, omstreeks half elf de woningdeur op de derde verdieping van het fraaie huis opende voor een vroegen bezoeker, die zijn meester wel heel goed moest kennen, want hij drong den bediende eenvoudig terzijde, en zeide kortaf:

— Zeg aan je meester dat Pete Nurmi hem wil spreken!

Okito kneep zijn schoeve oogen bijna heelemaal dicht, en zei, den bezoeker een stoel toeschuiwend:

— Zal vragen!

— Er valt niets te vragen, gele schavuit, en ik zal maar dadelijk met je meegaan! zeide Nurmi op dreigende toon. Ik zie wel dat je me niet goed kent!

Maar nu bewees Okito toch wel, dat hij inderdaad een zeer goed bediende was, want hij was vliegensvlug bij de tweede deur in de hal, waar de bezoeker nu vertoefde, en zei met vaste stem:

— Niet binnen voor ik aankondig! Meester slaapt misschien nog. U zitten en wachten. Een oogenblik scheen Nurmi dit verzoek — of dit bevel — in den wind te willen slaan, maar toen nam hij grommend op den stoel plaats, en zei alleen maar:

— Als hij slaapt, haal je hem uit zijn bed,

en vlug wat, want ik ben niet in een stemming om te wachten.

Okito opende de deur, kwam in een soort voorkamer, doorliep ze, tikte even op de deur die tenover den ingang was, luisterde even, en ging binnen. Hij keek in de slaapkamer rond, die verlaten was, hoorde het plassen van water in de aangrenzende badkamer, en zeide luid:

— Bezoeker, meester. Naam is Nurmi.

Onmiddellijk hield het plassen op, en klonk een vloek, en Chipa vertoonde zich, uit alle macht met een dikken handdoek zijn huid droogwrijvend.

Hij wenkte Okito, die hem haastig hielp bij het voltooiën van zijn toilet. Daarop schoot hij een zijden pijama aan, knoopte het koord dicht, en nam uit een lade een browning, die hij in een der zijzakken van het sierlijke, wijnroode costuum liet glijden.

Hij ging het naast de slaapkamer gelegen vertrek binnen, dat met twee ramen uitzag op een stuk van Central Park, en zeide toen:

— Laat hem nu maar komen, die helper van een moordenaar!

Er bewoog zelfs geen spier op het gele gezicht van Okito, bij het hooren van die weinig vriendelijke onderscheiding. Hij ging naar de vestibule terug, vond den bezoeker in gedachten verdiept staan voor een zeer fraaie copie in brons van den Griekschen Dorentrekker en verzocht hem, hem te willen volgen.

Een oogenblik later stonden Nurmi en Chipa tegenover elkander terwijl zij elkaar strak aanzagen, en de deur ging zachtjes dicht.

Chipa stond met zijn beide handen in zijn zakken tusschen de twee ramen wijdbeensch, en zeide met een stem waarin sombere wraakzucht klonk:

— Een zonderling bezoek, Nurmi!

— Zoo? Is het werkelijk zoo zonderling? vroeg de drankhuishouder, sarcastisch en tegelijkertijd dreigend. Dus je begrijpt heelemaal niet wat ik kom doen?

— Wat zou je komen doen? Wat anders dan je verlustigen in mijn droefheid om het verlies van vijf makkers, die jullie op een smerige wijze vermoord hebben?

— Ik? Ik maak mijn handen nooit vuil met zulke zaakjes!

— Het is in jouw huis gebeurd, schurk, en je hebt er bij geholpen! schreeuwde Chipa woest. En maak nu dat je weg komt, voor ik je er laat uitgooien door mijn bediende!

Nurmi wierp hem een ijskouden blik toe, en zei rustig:

— Je durft heel wat, Chipa! Maar je bent nog niet van me af. Je bent den dans ont-sprongen, dezen keer, en dat is een zaak die.... een zeker iemand moet weten, mij kan het niets schelen of je leeft of niet.

Maar er is een ander ding dat mij wel dege-lijk raakt, en je weet waar ik op doel. Geef me het geld terug.

— Het geld terug? herhaalde Chipa toon-loos.

— Doe niet of je van niets weet! zeide Nurmi heftig, terwijl zijn oogen bliksemschoten. Geef me het geld terug dat je mij gisteren nacht ontstolen hebt, of het loopt niet goed met je af! Ik begrijp nu waarom je alleen wou achter blijven, en mij zoo kalm de kamer liet uitgaan! Als je het onmiddellijk terug geeft, Chipa, zal ik het er van mijn kant bij laten!

De uitdrukking op het knappe gezicht van den bendeleider veranderde plotseling, en hij begon zachtjes te lachen.

— Het spijt mij erg voor je, Nurmi, maar je bent aan het verkeerde aderes! zeide hij toen spottend. Ik heb geen vinger naar je brandkast uitgestoken, werkelijk niet. En je weet ook heel goed dat dat mijn vak niet is.

De drankhuishouder keek den smokkelaar met opeengeklemden tanden een oogenblik aan, half gebukt, met gebalde vuisten, en vroeg toen dreigend.

— Weet je zeker, Chipa dat je weigert?

— Natuurlijk weiger ik — ik kan je niets teruggeven, want ik heb niets weggenomen!

— Wie deed het dan?

— Iemand anders — die daar in de kamer was, met nog een ander!

— En met zulke bakerpraatjes denk jij mij af te schepen? riep Nurmi schors, terwijl hij een stap vooruit deed, welke beweging Chipa onmiddellijk maar zijn zak deed grijpen.

— Het is de waarheid!

— Wie waren dan die mannen?

— Dat kan ik je niet zeggen.

Nurmi greep zijn hoed. Zijn gelaat was ver-trokken van woede.

Over zijn schouder heen zeide hij tot Chipa:

— Het is goed. Je gelooft zeker zelf niet dat ik het rustig zal aanzien, dat iemand mij van bijna veertig duizend dollar besteelt. Neen, daar zijn de tijden waarlijk niet naar. Wil je je niet nog eens bedenken Chipa?

— Er valt niets te bedenken — en ga nu maar weg, want als ik je gemeene tronie nog langer zie, dan kon ik wel eens vergeten dat ik hier niet zoo gemakkelijk een lijk kan weg-moffelen als jij het kunt doen in je vervloekte kroeg.

Nurmi trilde als een espenblad, zooveel in-spanning kostte het hem om niet in dolle woede op den ander toe te vliegen, en toen ging hij heen, alsof hij vluchtte, en zonder nog een enkel woord te zeggen.

Op straat wachtte een zeer fraaie tweezitter. Nurmi raadpleegde snel zijn horloge, rukte de deur open, sprong achter het stuurwiel, en maakte met een woedende ruk de remmen los. En een oogenblikje later stooft de prachtige wa-gen in een sneltreinvaart door de straten van deze stadswijk, en hield niet op, ondanks de dreigende blikken van verschillende verkeers-agenten voor zij omstreeks tien minuten later weer stil stond voor een politiebureau. Nurmi gunde zich zelf niet den tijd, het contactsleu-teltje mee te nemen, maar stormde aanstonds, nog altijd bleek van woede, voorbij een ver-blufften agent, en naar het hokje van den portier. Hij trok haastig de deur open, stak zijn hoofd om den hoek, en vroeg op gedempten toon aan den roodharigen reus die daar zat, en die zeer kalm een boterham met knoflook-worst zat te eten:

— Baas in zijn hok? Zeg hem dat ik er ben. Een zaak van het grootste gewicht.

— Als je met den baas soms inspecteur Marsh bedoelt en met het hok zijn werkkamer, dan kan ik je antwoord geven, Nurmi! ant-woordde de portier met zijn mond vol.

— Klets niet en dien mij aan — of blijf maar zitten, nijlpaard, want je bent toch te lui om een voet te verzetten. Marsh zal mij met vreugde ontvangen, denk ik!

De roodharige portier zei niets, en dat kon hij ook niet, want hij had juist een nieuwen hap genomen, en de happen van portier Cricket vormden voor een normaal mensch een geheelen maaltijd.

Nurmi was intusschen een gang reeds ten einde geloopt, en een ouderwetsche, houten trap opgegaan, voorbij een even ouderwetsche insteekkamer, met een deur, die de hebzucht zou hebben opgewekt van iederen oudheid-kenner, en ging op de eerste verdieping op

een andere deur trommelen, zoodat al spoedig een kwaadaardige stem daarbinnen riep:

— Wie is de kerel, die daar als een gek op de deur hamert?

— Die kerel ben ik! antwoordde Nurmi binnenstappend en de deur dichtslaande.

De woorden waren gericht tot een klein, vinnig mannetje met een gezicht als een vogelspin, een en al baard, en knevel, wiens gelaat echter dadelijk veranderde, toen hij den bezoeker herkende. Hij vroeg niet eens wat hij wilde, knipoogde slechts, stond van zijn lesenaar op, achter het houten hekje, ging een tusschendeur openen, en zeide op een toon van goed gespeelde onderdanigheid:

— Chef, daar is een heer om U te spreken, en liet is niemand minder dan Pete Nurmi, U welbekend!

Nurmi was het vinnige kleine mannetje in uniform echter al nagelopen, duwde hem eenvoudig terzij, kwakte de deur voor zijn neus dicht, en zei tot den man in uniform die geheel alleen in het groote vertrek gezeten was, achter een schrijftafel vol papieren:

— Het spijt me dat ik je kom storen, Marsh, maar het is een zaak van gewicht.

Hij wierp zijn hoed op een stoel, en viel neer in een gemakkelijke leunstoel naast de schrijftafel. Marsh had zich achterover in zijn eigen schrijfstoel geworpen, het eene been over het andere geslagen, de vingers van zijn dikke, witte handen met de toppen tegen elkander doen steunen, en keek den bezoeker met zijn zwarte, levendige oogjes onderzoekend aan.

— Wat is er aan de hand, Nurmi? Moeilijkheden?

— En niet zuinig!

— Drank?

— Geen sprake van! Je weet wel dat er bij mij nooit drank geschonken wordt, Marsh!

— Neen. Uitsluitend spuitwater en limonade! zeide Marsh zalvend. Nu dan, oude schobbejak, zeg dan maar wat je op je hart hebt!

Nurmi had een zwarte sigaar uit zijn koker genomen, beet er nu woedend de punt af, spooog die ongeneerd uit op den vloer, stak de sigaar aan, en begon:

— Je hebt misschien gehoord, Marsh, dat er vannacht met zes mannen van Chipa..... iets gebeurd is!

— Ja — in den staat van vergiet-testen, vol gaatjes, uit East River opgehaald! antwoordde de inspecteur met een hoofdknik. Jammer, nog zulke jonge kerels. Maar zoo is

het leven! voegde hij er wijsgeerig aan toe, naar buiten kijkend door het groote venster, van tralies voorzien, waarvoor hij gezeten was. Die auto van jou? Mooi wagentje! Vertel maar verder!

Er wordt gemompeld, dat — het bij mij zou zijn gebeurd! vervolgde Nurmi, zijn oogen half dichtknijpend.

— Ze zeggen zooveel! meende Marsh, zijn breede schouders ophalend.

— Niet waar? In ieder geval is Chipa gisternacht bij mij geweest, dat is door verschillende personen gezien! Hij vroeg mij te spreken. Ik moest hem een oogenblik alleen laten — de zaak riep mij, en toen ik een kwartier later terug kwam, was hij weg! Maar toen ik van morgen om negen uur mijn brandkast opende, bleek er nog iets anders weg te zijn — veertig duizend dollar!

— In gereed geld? vroeg Marsch. Mijn compliment! Dat ziet men tegenwoordig niet veel meer!

— Het was louter toeval dat ik zooveel contant geld in huis had, zeide Nurmi nijdig, en ik begrijp nog niet, hoe die schooier er achter is gekomen! Maar dat doet er ook niet toe. De hoofdzaak is dat hij de centen heeft, en dat ik ze terug wil hebben! Niemand anders kan het natuurlijk gedaan hebben. Zoodra ik maar even weg kon, sprong ik in mijn auto en reed naar hem toe. Mijnheer weet van niets. Mijnheer zegt dat hij mijn brandkast niet heeft aangeraakt. En het is toch zoo helder als glas, dat niemand anders het gedaan kan hebben dan hij. Hij was heelemaal alleen in de kamer, die naast mijn slaapkamer ligt.

Marsh wierp zich achterover tegen zijn stoelleuning, floot zachtjes en scheen diep ergens over na te denken.

Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Weet je absoluut zeker dat hij alleen was?

— Ik ben niet gek of dronken! schreeuwde Nurmi woedend.

— Wist Chipa dat die kast in je slaapkamer stond? Is hij ooit vroeger bij je geweest?

— Natuurlijk wel in mijn zaak, maar nooit in mijn woning.

— Je zegt dat je hem niet langer dan een kwartier alleen hebt gelaten?

— Hoogstens!

— Kon hij het huis weer verlaten, zonder te worden gezien?

— Moeilijk — maar met een beetje geluk ging het toch wel!

— Was je brandkast op slot?

— Dat is nogal duidelijk! Geloof jij dat een brandkast een duiventil is?

— Had Chipa iets bij zich — een tasch met werktuigen of zoiets?

— Neen, tenminste hij droeg niets zichtbaar.

— Je kletst een beetje, Nurmi! Chipa heeft er natuurlijk part noch deel aan! Hij was eenvoudig uitgenoodigd voor een samenkomst, en hij dacht er geen seconde aan, zich aan je geld te vergrijpen!

— Misschien niet van te voren, maar die gedachte kan bij hem zijn opgekomen, toen hij de brandkast in mijn slaapkamer zag!

— De tusschendeur was dus open?

— Dat niet, maar die zat hij uit nieuwsgierigheid en om den tijd van het wachten te verdrijven hebben geopend!

— En toen wist hij binnen tien minuten tijds een nieuwe, stevige kast open te krijgen, en ongezien het huis te verlaten? Het is de zuiverste onzin, Nurmi, en het verbaast mij van je, dat een zoo schrander man dat niet zelf inziet! Komaan, Chipa zat in doodsangst, niet alleen voor zich zelf maar ook voor zijn mannen. Wij weten precies wat wij aan elkaar hebben, Nurmi. En toen jij de deur uit was voor „die zaken” toen zou hij niets liever gedaan hebben dan hard wegloopen. Hij begreep drommels goed wat er gaande was. En — alleen was hij ook niet.

— Niet alleen? zeide Nurmi in de grootste verbazing.

— Twee van mijn agenten hebben hem zoowat om dienzelfden tijd met twee mannen gezien aan het verbindingskanaal — je weet wel, het is niet veel meer dan een open riool vlak bij je huis.

— Die moeten daar dan bij toeval geweest zijn! zeide Nurmi, maar zijn stem klonk aarzelend.

Marsh haalde weer zijn schouders op, en zeide knorrig:

— Maar man gebruik dan toch je hersens! Denk je dat een man die zooveen veertig duizend dollar gestolen heeft, tijd verliest bij een riool, om een van zijn vleugellam geschoten mannen daaruit te visschen!

Nurmi kwam langzaam overeind zitten, sperde zijn oogen zoo ver mogelijk open, en vroeg toonloos.

— Wat vertel je me daar? Een van zijn mannen er uit gehaald? Dus er leefde er nog een? wie was het?

Marsh keek Nurmi op een eigenaardige wijze aan, trommelde wat op den rand van zijn schrijfbureau, en zei zachtjes, met een blik naar de

tusschendeur:

— Voorzichtig een beetje! Denk om je woorden, Nurmi! Ik zou wel eens kunnen vermoeden dat je van die slachting meer weet dan goed voor je is. Van Buren heette de man, die gered is. Binnen een week is hij op de been.

Nurmi was bleek geworden, en de twee mannen zaten elkander vrij lang strak aan te zien. Toen vervolgde Marsh:

— Ja, dat is een lamme zaak voor je, Nurmi! Ik ben je vriend, dat weet je, en ik zou je helpen, als ik kon. Maar als die van Buren gaat babbelen, en dat zal hij zeker, dan ziet het er niet al te goed uit voor jou — en een paar anderen.

— Hij zal niet babbelen! mompelde de nachthuishouder. Dat doen wij nooit. Wij vechten dat onder elkaar uit.

— Dat is dan maar te hopen! Wat nu Chipa betreft — wat wil je eigenlijk dat ik doe?

— Ik kwam hier met het verzoek om hem te laten arresteeren. Maar als jij er zoo zeker van bent, dat hij het niet gedaan heeft — —

— O, dat weet ik heel zeker! Maar als hij het niet deed, dan waren het die twee deftige heeren, die bij hem waren!

— En daarbij zou hij rustig hebben toegekeken?

— Met een revolverloop tusschen je ribben kijk je meestal rustig toe, Nurmi. Hoe dat ook zij — ik zal hem laten halen!

— Waarom? Wat heeft dat nu nog voor nut?

— Omdat hij veel zal weten — en dat zal hij zeggen ook!

— Geloof je? vroeg Nurmi, met een klank van twijfel in zijn stem.

Marsh blies zijn wangen op, maakte een zonderling geluid met zijn tong, keek nog eens naar buiten, en zei zachtjes en heel bedaard:

— Menschen die werkelijk iets weten, kunnen dat moeilijk voor zich houden, als ze eenmaal op dit bureau zijn! Er bestaan middeltjes om hen te laten spreken. Wat dien van Buren betreft — voor hem kan ik natuurlijk niet instaan.

— Waar is hij heengebracht?

— Naar het Mariagasthuis.

— Merci. Altijd goed om zoiets te weten. Heeft hij soms al iets uitgelaten?

— Geen woord. En Chipa is binnen een kwartier hier — laten we zeggen een half uur. En laat me nu met rust, want ik heb te werken. Apropos, Nurmi — zat je alleen in je wagen?

— Ja, heelemaal alleen.

— Afgesloten voor je hier binnen kwam?

— Neen, daartoe gunde ik mij den tijd niet.

— Dat is een beetje dom van je, Nurmi — want dan is je auto gestolen!

HOOFDSTUK VI.

GEVANGEN — GEVLUCHT.

Er kwam een patrouillewagen aanrijden door de deftige straat, en hield stil voor het huis van Chipa.

Terwijl er twee of drie mannen achter bleven, snelden er drie het huis binnen, onder aanvoering van een brigadier, die even met den verschrikten portier sprak, en vervolgens ging het troepje met de lift naar boven.

De politiemannen kwamen juist op hetzelfde oogenblik op het portaal aan, toen de deur zich opende, en Chipa te voorschijn trad, keurig gekleed, en bezig met den vastknoopen van een zijner handschoenen.

Op het hooren van het geluid dat de liftdeur maakte bij het open gaan keek hij in die richting, deed snel een stap naar achteren, alsof hij weer wilde binnen gaan, tastte toen met een werktuigelijk gebaar naar zijn revolverzak, maar op het zien van de vier brownings in de handen der agenten stond hij onbeweeglijk stil, schoof met den gouden knop van zijn wandelstok, zijn borsalino wat meer achter op zijn hoofd, en zeide met een flauwen glimlach:

— Ik schijn mij zelf niet zoo goed meer te beheerschen! Wat verlangen de heeren?

— Dat je meegaat, Chipa! zeide de brigadier bedaard. Het is jammer, maar ik kan er niets aan doen.

— Wie gaf het bevel?

— Inspecteur Marsh!

De bendeleider fronsde het voorhoofd, en mompelde:

— Marsh? Waarom hij juist? Ja, dan zit ik er leelijk in — dat is te zeggen — jullie moogt mij doodslaan, als ik weet wat hij mij te verwijten heeft! Toch niet voor de zaak tegen Harry Slope? Dat was een eerlijk tweegevecht!

— Neen, niet om Slope, Chicpa!

— Voor dat geval in de Zeventiende Straat, twee maanden geleden?

— Geef je zelf nu niet weg, Chipa! vermaande de brigadier hem. Van die zaak weten we nog altijd niets. Je zult het op het bureau wel hooren.

Plotseling veranderde het gelaat van Chipa, en hij zeide met een langen uithaal:

— Ah! Nu ben ik er — dat is werk van

dien vervloekten Nurmi! Stom, dat ik daar niet eerder op ben gekomen! Nu, dan is de zaak vlug afgelopen, en ik ga rustig met jullie mee.

En zonder aan tegenweer te denken, stapte hij in de lift, ging naar beneden, met de politiemannen dicht om zich heen, en stapte in den patrouillewagen.

Ternauwernood had dit voertuig zich in beweging gezet, of in pijlsnelle vaart kwam een andere auto aanrijden, een zeer fraaie tweezitter, achter welks stuur Raffles gezeten was, met Henderson naast zich.

— Jammer — een minuut te laat, James! zeide Raffles, sterk remmend. Zag je den deftig gekleeden heer dien ze in de auto hebben laten stappen.

— Ja zeker, Mylord! Dat was immers Chipa!

— Ja. Er is niets meer aan te doen. Zelfs dit wagentje van mijn vriend Nurmi is nog niet vlug genoeg geweest. Het is mijn schuld — ik had die arrestatie moeten voorzien. Ik heb te lang gewacht.

— Behoort Chipa tot onze vrienden, Mylord?

— Lieve hemel neen, James! antwoordde Raffles met een luiden lach. Maar in ieder geval is hij in deze zaak het slachtoffer, hij is pas aan een verschrikkelijk gevaar ontsnapt, en daarom bescherm ik hem — tijdelijk, waf te verstaan! Overigens geloof ik niet dat hij zulk een wild beest is als zijn tegenstander Cassoni.

— Kunnen wij hem onderweg niet bevrijden?

— Neen, James, daaraan valt niet te denken. De agenten zouden geen oogenblik aarzelen, om op ons te schieten. Ik zal op een ander middel moeten zinnen. Die man is voor mij van veel meer nut op voeten dan in de cel. Wij zullen terugkeeren, James, en zien wat mijnheer Brand bereikt heeft.

Raffles liet de auto keeren, en reed nu weer terug langs denzelfden weg, maar heel wat langzamer.

Hij keek voortdurend naar de namen der straten en naar de huisnummers, en voor een drogist hield hij stil, stapte uit, beval Henderson om hetzelfde te doen, ging den winkel

binnen, betaalde twee Amerikaansche centen, en mocht daarvoor de telefooncel binnen gaan.

— Daar buiten wachtte Henderson geduldig wel een twintig minuten en toen pas keerde Raffles terug en zeide :

— In orde, James. Nurmi heeft ten einde raad een taxi genomen, en is daarmede naar het huis van Cassoni gereden. Daar heeft hij den chauffeur weggezonden, en is binnen gegaan. Mijnheer Brand wachtte ons daar met de auto. Vlug er heen. Ik denk dat er heel wat werk aan den winkel is, vandaag.

Zij stapten weer in het ontvreemde dure wagentje, en Henderson bewonderde ondanks zichzelf, en al vond hij het zeer gevaarlijk, de stoutmoedigheid van Raffles, die onderweg tot tweemaal toe aan een agent inlichtingen vroeg met betrekking tot den weg dien hij moest volgen.

Het duurde bijna een half uur voor de kleine wagen tenslotte stilhield op korten afstand van den ingang van het Marconihotel.

Aan de overzijde van de straat stond de wagen van Raffles, en daarin zat een heer, die rustig zijn krant scheen te lezen. Maar Raffles wist heel goed dat er in die krant met een potlood een gaatje was geprikt, en dat de heer daar achter Brand was, die door dat kleine kijkgat waarnam, wat er in en bij het hotel voorviel.

Hij moest Raffles ook dadelijk hebben herkend, want hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak, en bleef schijnbaar onverschillig wat rondkijkend. Raffles reed het „geleende” wagentje tot vlak voor den monumentalen hotelingang, stapte vlug uit, en liep door Henderson gevolgd, haastig de straat over.

Hij lichte beleefd den hoed voor Brand, als voor een vreemdeling, alsof hij hem een inlichting wilde vragen, en zeide zacht :

— We kwamen te laat. Chipa is zoeven gearresteerd. Is Nurmi nog altijd bij Cassoni ?

— Ik kan hem zelfs nu en dan zien ! Het is het derde raam van den hoek op de vierde verdieping. Hij heeft hier een heel appartement, die moorddadige smokkelaar !

— Wie weet heeft hij binnenkort een veel, veel kleiner appartement, Brand, — dat uit zes planken is opgebouwd ! zeide Raffles ijskoud. Wij wachten op den hoek van de volgende straat, aan de overzijde, waar ze ons niet kunnen zien, maar wij jou wel. Steek je hand op, zoodra hij naar buiten komt, maar je behoeft hem niet te volgen, tenzij hij in gezelschap is van Cassoni.

Brand knikte, Raffles nam weer zeer beleefd den hoed af en ging verder. Voor iedereen in het hotel moest het hebben geschienen, alsof die twee heeren elkander volmaakt vreemd waren.

Ongeveer op hetzelfde oogenblik stapte Chipa uit den patrouillewagen, die de binnenplaats van het politiebureau was opgezwenkt, en ging volmaakt rustig tusschen de agenten het groote, sombere gebouw binnen, dat daar ook al meer dan honderd vijftig jaren geleden stond, voor juist hetzelfde doel — maar onder geheel andere omstandigheden, toen de politie nog volmaakt betrouwbaar was, en de revolverkogels niet op ieder uur van den dag en van den nacht dicht als hagel door de straten vlogen.

Chipa werd onmiddellijk voor Marsh geleid, die een versche sigaar had opgestoken, op een stoel wees, en twee agenten die hem gebracht hadden beval om te blijven.

Met zijn wat schraperige stem begon Marsh, na den onvrijwilligen bezoeker aandachtig te hebben opgenomen :

— Ik hoor daar leelijke dingen van je, Chipa ! Van jou zou ik zoiets niet hebben verwacht. Pete Nurmi beschuldigt je er van, hem in den afgelopen nacht te hebben beroofd van veertigduizend dollar.

Chipa haalde de schouders op en antwoordde bedaard :

— Nurmi is een oud wijf. Er is geen woord van waar. Zijn bankbiljetten zullen wel genummerd zijn geweest. Laat alles bij mij onderzoeken.

— Maar — je was toch gisteravond bij hem ? Een oogenblik scheen de bendeleider te aarzelen, en toen gaf hij toe :

— Dat erken ik. Ik ben in zijn huis geweest.

— Ik wist niet dat jullie zulke dikke vrienden waren. Had hij je uitgenoodigd ? Ging het over zaken ?

— Ik zal je de waarheid zeggen, Marsh ! riep Chipa plotseling uit. Ik had Cassoni voorgesteld, gezamenlijk tegen — een man te strijden, die ons het leven moeilijk maakt. Het komt er niet op aan, wie dat is, en dat zeg ik je ook niet.

Marsh glimlachte fijntjes, en zeide :

— Wij zijn hier niet zoo heel dom, Chipa. Ik geloof dat ik weet wie die man is. Ga maar verder. Het is heel belangwekkend.

— Gisteravond zouden wij er bij Nurmi nader over spreken. Cassoni zei dat hij al een plannetje had, en dat ik met zes van mijn beste mannen moest komen. Ik vertrouwde

hem, ezal die ik was, en ik kwam met Schilder, Alonzo, Doherty, Tillen, van Buren, Horowitsch, ik kwam er met zes — ik ging er heelemaal alleen vandaan! De anderen zijn vermoord — in den vroegen morgen zijn ze opgevischt uit de East River.

Marsh trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei, na zijn wangen weer te hebben opgeblazen:

— Tja, zulke dingen zijn niet gemakkelijk te bewijzen! Al die gevechten van de benden onderling — zij berokkenen de politie heel wat werk. Maar hoe kwam het dat jij dan den dans ontsprong?

— Omdat ik bijtijds wegliep, dat is alles.

— Hoe laat was dat zoowat?

— Half een sloeg het!

En je liep weg zonder de veertig duizend dollar mee te nemen?

— Je hoeft me niet te gelooven Marsh!

— Als jij het niet deed — dan moet een ander het hebben gedaan! En — dat weet je, Chipa! je moet het weten, want Murmi ontdekte den roof om vijf minuten over half een!

Dat was gelogen, maar het had de verwachte uitwerking, want Chipa werd bleek, en toen riep hij plotseling uitdagend:

— En al zou ik het weten? Al wist ik dat een ander het gedaan had?

— Wel, dan hoefde je alleen zijn naam maar te noemen, of een goed signalement van hem te geven, en je zou vrij zijn! zeide Marsh rustig. Ik voor mij denk dat het de twee mannen zijn geweest, die je bij je had, toen van Buren uit het Kanaal werd gered, met nog een restje leven in zijn taai corpus!

— Nu, zoek dan die twee mannen en laat mij gaan! Ik zeg je dat ik met den diefstal niets te maken heb. Inbreken is mijn werk niet, en dat weet je zelf heel goed.

Een kort oogenblik scheen de inspecteur te aarzelen. Hij wilde iets zeggen, toen de telefoon op zijn tafel ratelde.

Hij nam het toestel terhand, en luisterde geruimen tijd zonder iets te zeggen. Een paar malen keek hij daarbij Chipa van onder zijn ruige wenkbrauwen op eigenaardige wijze aan.

Tenslotte zeide hij mompelend:

— Maak je niet ongerust — er wordt voor gezorgd!

Hij legde het toestel weer op den haak, en zijn gezicht stond hard toen hij hernam:

— Het spijt me erg, Chipa, maar ik zal je moeten vast houden!

— Mij vast houden? herhaalde de dranksmokkelaar langzaam. O, ik begrijp het al! Een telefoontje van je vriend Cassoni, niet

waar? Ja, dan ben ik natuurlijk voor de haaien!

De inspecteur keek den ander met een koelen blik aan, en zei, met een duistere dreiging in zijn stem:

— Als ik jou was, Chipa, zou ik een beetje acht geven op mijn woorden. Je kunt je zelf benadeelen, als je hier zulke beledigingen uitspreekt. Ik heb volstrekt niets te maken, met den man, wiens naam je daareven noemde.

— O neen? hoorde Chipa. Nu, dan hebben ze mij verkeerd ingelicht! Ik dacht dat jullie samen onder een hoedje speelden. Ik heb me dus vergist. Ja, dan ben er voorloopig gloeiend bij, want ik ben toevallig met zijn neus tegen den verkeerden inspecteur aangelopen! Het is jammer. Volgende keer zal ik beter oppassen! Maar die veertig duizend van Nurmi heb ik niet — en je mag me gelooven: dat spijt me genoeg! Breng me dan maar weg, jongens! besloot hij, zich richtend tot de agenten, die op het schellen van Marsh waren binnen getreden.

Zijn revolver werd hem afgenomen, hij werd gefouilleerd, en daarna weggeleid, en Marsh mompelde voor zich heen:

— Dat is er een, en dat ging al heel gemakkelijk. Cassoni kan tevreden zijn, dunkt mij. Maar met den Dutchman is het heel iets anders — dat wordt een lastig geval! Neen, dat moet hij zelf maar opknappen, daar maak ik mijn handen niet mee vuil.

Intusschen werd Chipa, voor het eerst sedert jaren, weer eens naar een cachot in een politiebureau gebracht. Het was hier niet zijn eigen wijk, hij had hier geen machtige vrienden, en bleef volmaakt kalm onder dezen tegenslag, omdat hij begreep, dat er voorloopig niets aan te doen viel. Cassoni had zooeven zijn laatste kaart uitgespeeld, maar het was een troefkaart, en een heel sterke ook!

De drie mannen gingen de trap weer af, de gang door, voorbij de loge van den portier met zijn roode haren, die een uur vrij had, een dwarsgang is, en zoo bereikten zij een groep cellen gelijksvloers, die alle aan denzelfden kant van een tamelijk breeden gang waren gelegen, zoodat de arrestanten elkander onmogelijk konden zien.

De deuren waren van tralies gemaakt, zooals bijna overal in Amerikaansche arrestantenhokken, zoodat men de ingeslotenen in al hun bewegingen kon volgen.

Met een zucht zette Chipa zich op den driepoot, die naast de houten krip stond, want hij wist maar al te goed, dat hij voor het oogenblik de onderliggende partij was. Marsh was een

dikke vriend van Cassoni, dat was algemeen bekend, en hij zou alles doen wat in zijn vermogen was om dien machtigen dranksmokkeelaar te helpen. En verder dacht Chipa maar liever niet. Hij wist welke middelen er soms gebruikt worden, welke „vergissingen” er met het voedsel der gevangenen of met een dienstrevolver kunnen plaats grijpen, teneinde een lastigen tegenstander van een vriend uit den weg te ruimen.

Hij kon daar nog geen drie kwartier gezeten hebben of de conciërge keerde terug, ging zijn loge binnen, nam een groote sleutelbos van een haak, en ging naar de gang, waaraan de cellen gelegen waren.

Onderweg kwam hij in de donkere gang een agent tegen, wien hij een briefje terhand stelde met de woorden :

— Daar net gebracht voor den patroon. Er is groote haast bij.

De agent nam het briefje, en liep er de trap mee op, om het aan Marsh te brengen.

Intusschen had de portier zijn weg voortgezet.

Even scheen hij last te hebben met het vinden van den goeden sleutel, maar de cijfers daarop en op de celdeuren moesten zelfs een leek den weg wijzen — — —

Hij opende de deur van het cachot, waarin

Chipa gezeten was, die hem verbaasd aanzag.

— Ga jij maar mee, vriend! bromde de portier, hem overeind trekkend.

— Al weer naar Marsh? vroeg Chipa ongeduldig.

— Neen, ergens anders heen! Niet veel praatjes, want ik heb geen tijd!

Hij had Chipa bij den arm gevat, en voerde hem door de gang naar buiten, naar de binnenplaats. Vervolgens trad hij, na een smalle, stevige deur vlak naast de koetspoort te hebben geopend naar buiten. Tien meters verder stond een auto. De conciërge trok het portier open, en liet den verbaasten Chipa instappen. Er zat een man in de auto, die rustig tot hem sprak:

— Goeden dag, Chipa! Neem het mij niet kwalijk, dat ik je weer heb vrijgemaakt — maar ik wist precies wat er zou voorvallen bij onzen Marsh! Vooruit, James rijdt op!

En ondertusschen las Marsh, bijna stikkend van woede, na het briefje te hebben opengemaakt :

„Waarde heer Marsh! U had den verkeerde beet, want Chipa heeft de brandkast van Nurmi zelfs niet aangeraakt. Ik ben dus maar zoo vrij geweest, hem weer uit zijn hechtenis te bevrijden. Wat de veertig duizend dollars betreft, die zijn in mijn bezit, en veilig, naar ik hoop!

JOHN RAFFLES.”

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

WREKENDE GERECHTIGHEID.

Chipa was aanvankelijk te verbluft om een enkel woord te kunnen zeggen. Hij staarde den man die naast hem zat met groote oogen aan, en tenslotte kon hij stotterend uitbrengen:

— Wie is U? Maar voor den duivel — ik ken Uw gelaat! Je hebt me al eens geholpen, John Raffles! Ik zou toch wel eens willen weten waaraan ik die groote belangstelling te danken heb!

— Laten wij zeggen; aan mijn gevoel voor billijkheid en recht! gaf Raffles bedaard ten antwoord. Ik weet gelukkig nog personen van zaken te onderscheiden, Chipa. Er werd een heel leelijk intrigetje tegen je op touw gezet? Weet je dat wel?

— O ja! antwoordde Chipa tamelijk onverschillig. Marsh zou me gehouden hebben, zolang het zijn vriend Cassoni zou behagen, en als die mij liever niet terug zag, dan zou er wel bij ongeluk een revolver afgaan, of ik zou bij het luchten door een van zijn eigen kerels uit een der omliggende huizen worden neergelegd. Hij heeft scherpshutters genoeg, die schurk.

— Ik weet het, Chipa. Ik weet ook dat je leven nog altijd groot gevaar loopt — en dat van Van Buren! Ik heb het gesprek kunnen aftappen, dat Cassoni zoeven met Marsh gevoerd heeft. Ik ken dat politiebureau door en door, en gisteren reeds heb ik op heel eenvoudige wijze een kleine affakking kunnen maken van het toestel in de kamer van Marsh naar het dak. Hoe ik op dat dak kom — je zult wel inzien, dat ik mijn kleine vakgeheimen heb. En vertel me nu eens, Chipa, wat eigenlijk je voornemens zijn!

De bendeleider zat een oogenblik strak voor zich uit te staren, en antwoordde toen:

— Ik wilde dat ik dat zelf wist! Ik ben nog als versuft, door wat er gebeurd is, gisteren, in den kelder onder den dansaal van Nurmi! Alles aan mij siddert als ik denk aan die gemeene hinderlaag. Als jullie daar den boel niet had weggegap, lag ik nu ook in het lijkenhuisje! Vijf van mijn beste mannen ben ik kwijt. Wat moet ik nu doen? Hoe kan ik mij wreken? want ik ben een Italiaan, Raffles, en je moet wel begrijpen dat ik daar het eerst aan denk.

Als ik tenminste van Buren maar kon redden, want zooals die met een proppenschietter kan omgaan, bestaat er geen tweede in heel New York! Man, hij schiet je een musch uit een boom met een klein kaliber browning, op een afstand van honderd vijftig stappen! Als ik hem moet missen, kan ik wel opdoeken, dan valt er niets meer te ondernemen. Maar zeg eens, wat hebben jullie met den portier gedaan? Gemold?

— Mijn waarde Chipa, antwoordde Raffles sarcastisch, ik had wel wat over voor je invrijheidstelling, maar ik zou er heel zeker geen druppel bloed voor hebben vergoten! De portier is hoogstens een beetje gehavend, maar voor het overige is hij gezond en we', en ligt stevig gekneveld onder een bank in het Central Park, niet ver van den grootsten vijver. Hij is trouwens al lang gevonden want daareven — Raffles raadpleegde zijn horloge — heeft een vriend van mij het dichtstbijzijnde posthuis opgebeld!

— Je bent een wonder, Raffles! Bedankt heb ik je nog niet, maar ik zal je toonen, als het ooit mocht zijn, dat een Chipa nooit vergeet welke diensten men hem bewezen, heeft al verga je ook niet van sympathie voor me!

— Neen, als ik dat zei, zou ik overdrijven! hernam Raffles. Ik vind je beroep weinig aantrekkelijk. Waar wil je worden heengebracht?

— Mijn huis zal ik maar mijden! meende Chipa, na even te hebben nagedacht. Anders komen ze me binnen een uur weer weghalen! Ik denk dat ik in 'n hotel trek. En dan zal ik een paar van mijn mannen laten komen, en ik ga een nieuwe lijfwacht vormen. Het is raar geloopt, Raffles. Ik had me nogal met Cassoni tegen jou en je vrienden verbonden! En nu heb ik veel lust, je een bondgenootschap voor te stellen tegen dien schurk! Zou je het aannemen?

Raffles schudde langzaam het hoofd en gaf ten antwoord:

— Neen, Chipa. Van bondgenooten heb ik voorloopig mijn bekomst.

Op dat oogenblik ontstond er een kleine opstopping, want een verkeersagent had plotseling de hand opgeheven.

— Een goede gelegenheid om uit te stappen! riep Chipa, het is hier nogal stil en ik weet een goed hotel in de buurt. Nogmaals wel bedankt — en altijd tot je dienst, Raffles!

Hij had het portier geopend, stapte op straat, en bereikte het trottoir, juist toen de agent op den straathoek het sein tot doorrijden gaf.

Er kwam een groote auto aanrijden, gesloten, maar met de portier raampjes neergelaten, die reeds eenige tijd den wagen van Raffles scheen te hebben gevolgd.

Een paar seconden klonk er een luid, knetterend geratel, en Chipa zakte in elkaar, door minstens negen kogels getroffen, en kwam in een zonderlinge, geknielde houding terecht tegen een lantaarnpaal, en daar lag hij als een Muzelman, die zijn morgengebed doet in den tempel, met de platte handen en het voorhoofd op den grond gesteund.

Een klein meisje, dat juist uit een drogisterij kwam met een mandje vol boodschappen kreeg een mitrailleurkogel midden in het voorhoofd, en viel als door den bliksem getroffen neer. Uit het mandje rolden de eieren, en nog een paar pakjes levensmiddelen, en een magere hond, uitgehongerd, begon onmiddellijk gretig aan die stukgevallen eieren te likken.

Maar reeds raasde de grijze auto in bliksem-snelle vaart verder, sloeg een hoek om, en was verdwenen.

Henderson, de zoogenaamde conciërge, die den wagen bestuurde, had onwillekeurig geremd. Onder het laagje schmink, waarmede Raffles hem vermoemd had, was zijn gelaat doodsbleek geworden, en hij sloeg woedend met zijn harde vuist op het stuurwiel, terwijl hij een paar malen mompelde:

— Die bloedhonden! Die laffe, bloeddorstige schurken! Uit een hinderlaag, uit een snelrijdende auto! En een kind — een onnoozel, onschuldig kind! O, het is walgelijk!

Raffles, zelf bleek geworden, gaf hem een wenk om te stoppen, opende het portier en stapte uit. Er waren reeds enkele voorbijgangers toegesnel.

Die allen hadden den moord gezien, den voortrazende auto, den loop van den mitrailleur die uit het geopende portier stak.

Toen er haastig twee agenten kwamen aanloopen, door den verkeersagent naderbij gewenkt, zeide Raffles op doffen toon tot Henderson:

— Rijdt verder, James. Ik wil hier niet als getuige in betrokken worden. Wij kunnen er helaas toch niets meer aan doen. Vlug, voor het te laat is, en wij worden aangehouden!

De auto vloog met een schok weer vooruit, en Raffles liet zich in de kussens vallen en sloot even de oogen. Zijn lippen bewogen zich. Hij mompelde voor zich heen, met gebalde vuisten:

— Wreeder dan tijgers! Neen erger — een dier kan nog medelijden gevoelen, een wild, verscheurend dier!

De rit duurde nog twintig minuten, en toen stond de auto stil voor een tamelijk afgelegen lunchroom, waarvan de deur onmiddellijk open ging, om doorgang te verleenen aan Brand, die haastig in den auto wipte, welke onmiddellijk weer verder reed.

— Is het gelukt? vroeg de jongeman aan stonds, vol spanning.

— Het is gelukt, Brand — en Chipa is dood!

En in korte woorden vertelde hij den verschrikten Brand wat er geschied was.

Brand had bleek toegeluisterd, en riep eindelijk uit:

— Maar hoe is dat mogelijk? Hoe wisten die schurken, dat hij juist op die plek voorbij zou komen?

— Natuurlijk wisten zij het niet, zij hebben ons eenvoudig gevolgd van het politiebureau af. Cassoni zal er rekening mee hebben gehouden dat Chipa toch uit de hechtenis zou worden ontslagen, en hij heeft zijn mannen instructies gegeven. Want zie je, Marsh is niet de hoogste op het politiebureau! Er had nog wel iemand kunnen zijn die hooger geplaatst is — en geen vriend van de bandieten! Het is bitter, te moeten bedenken, Brand, dat ik, die den man heb willen redden voor zijn vijanden, dezelfde moet zijn, die hem ten verderve moest voeren.

— Je bedoelingen waren goed, Edward! zeide Brand op zachten toon.

— Dan ik ze beter ten einde moeten voeren! zeide Raffles hard. Maar dat zweer ik — Cassoni zal er voor boeten! En als er dan geen rechters zijn te vinden, die hem aandurven, geen politiemannen die zich zijn vijandschap op den hals durven halen — dan zal ik het zijn, die hem straf!

Het Marconihotel was in diepe rust gedompeld, tenminste voor zoover er van rust sprake kan zijn in een hotel van dien omvang en in een wereldstad als New York met haar millioenen inwoners.

In ieder geval hadden ook de meeste gasten hun kamers reeds opgezocht, en genooten in hun voortreffelijke bedden de slaap, die herstel moest brengen van de inspanningen van den dag.

Op de verschillende verdiepingen liepen nog slechts enkele kellners rond, want hier en daar werd nog laat gekaart en het bridgespel vooral schijnt dorstig te maken. Het was ongeveer half twee in den nacht, toen een van deze gediensstigen, een ware reus, met een blad vol ververschingen over den dikken looper wandelde, die in de hoofdgang op de vierde verdieping was gespreid, en niet al te luid ging aankloppen op de deur van het appartement, hetwelk reeds twee jaren lang bij Cassoni in gebruik was, zonder dat het den armen hotel-eigenaar ook maar in de gedachte zou komen, dien lastigen en zeer gevaarlijken klant te verjagen, zelfs al had hij er de lust toe gevoeld.

Wie weet was dat een jaar geleden nog mogelijk geweest, maar de macht van het bendelid was in dien korten tijd zoo ongehoord gegroeid en in omvang toegenomen, dat men zich op dat tijdstip wel een maar malen bedacht, alvorens hem onaangenaan te zijn.

Op het kloppen van den kellner werd de deur heel voorzichtig en op een kier geopend, en aanvankelijk was er niets te zien dan de loop van een revolver, zwakjes glanzend in het na een uur steeds sterk gedempte licht in de gang.

De man die de revolver vasthield, was in een pyjama gekleed en vroeg tamelijk ongeduldig:

— Waar blijft je met je bestelling? En waarom komt Jack niet?

— Omdat de dienst van Jack 'is afgeloopen! antwoordde de kellner schouderophalend. Moet U de whisky hebben, of moet U ze niet hebben? Ik verlang ook naar mijn bed!

— Een toontje lager, en praat niet zoo hard, kerel. De patroon slaapt, en ik kan je zeggen, dat hij zijn slaap verdiend heeft! Geef maar hier je blad met rommel!

Mayflouwer — want hij was het — trok de deur een weinigje verder open, juist ver genoeg om het te kunnen aannemen, en nauwelijks had hij den eenigszins vochtigen rand met zijn linker hand beetgepakt, of hij slaakte een zwakken kreet, ternauwernood hoorbaar, de revolver ontgleed zijn rechterhand en viel neer op het dikke kleed, en hij zelfs gleed langzaam langs de deurpost omlaag, als door den bliksem getroffen.

In de voorkamer zat nog een man aan een kleine, ronde tafel, die verbaasd en onmiddellijk argwanend het hoofd ophief van zijn spel kaarten, dat hij met de grootste aandacht zat te bestudeeren.

Hij strekte onmiddellijk met een sissend geluid de hand uit neer zijn groote parabellum,

die onder zijn bereik lag, maar hij kon het wapen niet meer gebruiken, want hij was nog te langzaam geweest.

Als een duiveltje uit een doosje kwam plotdeling een tweede man te voorschijn, veel kleiner en smaller dan de reusachtige kellner en die tot op dat oogenblik volkomen achter zijn rug verborgen was gebleven.

Door de wijdgespreide beenen van den kellner heen vuurden hij op den bandiet die aan tafel zat, op geen drie meter afstand. Of eigenlijk was het geen vuren, want de pistool waarvan hij den trekker overhaalde, maakte niet het minste gerucht. De uitwerking echter was weinig minder noodlottig dan die van een blaffende browning, want de man aan tafel liet het spel kaarten uit zijn vingers glijden, boog zich voorover, heel langzaam en afgemeten, en lag het volgende oogenblik, met zijn bovenlijf en uigespreide armen over het tafelblad.

Onmiddellijk sloot de kellner, die het dienblad niet had losgelaten, de gangdeur, na de geleidingsdraad te hebben losgemaakt, die nauwelijks een meter verder in de gang bevestigd was geweest aan een contact van de lichtleiding.

Hij liep op zijn teenen naar de tafel, zette daar het blad neer, en ontdeed zich van de handschoenen van dik, vleeschkleurig rubber, die hij tot zijn eigen veiligheid gedragen had. Ten overvloede had het koperen, slechts dun vernikkelde blad een inzetstuk van ebonit, zoodat de drager geen gevaar kon loopen, door den sterken stroom te worden getroffen.

Hij wendde zich om tot Brand, die juist zijn wapen in zijn zak liet glijden, en vroeg fluisterend:

— Zou hij dood zijn, mijnheer Brand?

— Ik weet het niet, Henderson, ik denk het haast niet, maar als het wel zoo is, doet het er ook volstrekt niet toe! Deze kerel hier aan de tafel is in ieder geval slechts bewusteloos voor den tijd van eenige uren. Twee schitterende uitvindingen van Mylord, mijn waarde, die hun uitwerking niet hebben gemist! Maar wij zijn er nog niet — nu hebben we nog de tweede kamer.

— Zijn ze daar ook wakker, mijnheer Brand? vroeg de zoogenaamde kellner.

— Volgens de inlichtingen die Mylord heeft ingewonnen moeten zij slapen, maar met hun revolvers onder hun kussen! Oppassen is dus de boodschap! Een van de bedden staat hier schuin tegenover de verbindingsdeur. Let nu goed op. Ik zal een nieuwe patroon op de gas-

pistool doen, wij dooven hier het licht, en jij richt het licht van je toorts juist op het bed! Misschien wordt de tweede man wakker, maar ieder mensch heeft toch een paar seconden noodig om tot zich zelf te komen vooral in zijn eerste slaap, en die zul je moeten gebruiken, Henderson! Heb je de deur op slot gedraaid?

De reus knikte. Hij keek toe hoe Brand uit een kleine, blikken doos een patroon nam, half uit blik, half uit dun glas vervaardigd, en die stak in den loop van een pistool, na de veer te hebben gespannen — juist zooals een kindergeweertje er een heeft, dat een kurk kan wegschieten.

Toen ging hij den schakelaar van het licht omdraaien haalde zijn elektrische toorts te voorschijn, knipte ze aan, en deed vlug, maar behoedzaam de tusschendeur open.

Onmiddellijk viel de lichtstraal op de goede plaats. Juist op dat gelaat van een slapende man. Tegelijkertijd schoot Brand. Met een zwakken klap barstte de glazen patroon uiteen tegen de kin van den man, die zich nauwelijks bewoog, alleen meer even schokte, en doodstil bleef liggen.

Maar hoe zwak het geluid ook was, de vierde bewaker had iets gehoord, en werd wakker. Voor hij echter tot een behoorlijk inzicht van de feiten kwam, stond Henderson al naast zijn bed, en bespaarde hem door een harden tik met zijn gunmi knuppel de moeite, zijn hersens verder te pijnigen met de beteekenissen van hetgeen er voorviel!

Voor alle zekerheid echter werden de revolver's buit gemaakt, die inderdaad onder de hoofdkussens werden gevonden, en Brand raadpleegde toen zijn horloge.

— Nog vijf minuten. James, zeide hij zacht.

In een volkomen duisternis bleven zij wachten, totdat er een heel zacht gekras klonk op het hout van de deur, die naar de slaapkamer van Cassoni voerde.

Even stilte, en dan weer dat gekras, alsof er 'n kleine kat zijn nagels scherpte, tegen 't hout.

Toen stond Brand op, sloop naar de deur, en opende ze heel voorzichtig.

Aan de andere zijde van de verbindingsdeur stond Raffles, en zijn gedaante stak flauwtjes af tegen het zwakke licht van een elektrisch lampje van geringe sterkte, dat dicht bij het bed van de nbedeleider geplaatst was.

— Alles klaar? vroeg hij fluisterend.

Brand knikte.

— Vlug dan, voor een hunner weder tot kennis komt. Zijn revolver heb ik al in mijn zak.

Raffles trad op het bed toe, gevolgd door

Brand, nadat beiden hunne maskers hadden voorgebonden, en Henderson, goed ingelicht, begaf zich naar de balcondeur, en verschool zich op het ijzeren balkon, waarlangs zooveen zijn meester het vertrek was binnen gedrongen, zachter dan een muus het had kunnen doen.

Raffles moest Cassoni een paar malen op den schouder kloppen, steeds harder, voor de schurk ontwaakte zijn oogen uitwreef, toen met een schok overeind kwam en verwilderd, verbleekend staarde naar de zwarte revolverloop vlak bij zijn borst. Het zweet begon op zijn voorhoofd te paalen, en hij moest een paar maal zijn lippen nat maken met zijn tong, voor hij op schorren toon kon stamelen:

— Doodt me niet! Doodt me niet! Genade!

— Bij den hemel, je bent dus ook nog laf! fluisterde Raffles vol diepe minachting. Zoo hecht jij dus aan het leven, jij, die het andere zoo gemakkelijk ontnemt? Wij zijn geen sluipmoordenaars, laffe hond! Sta op, en kleed je aan.

Bevend kwam de ellendeling te voorschijn, en vlug, niets begrijpend, en herhaaldelijk schuw naar de tusschendeur kijkend begon hij zich aan te kleeden, nadat hij een paar malen bliksemsnel maar vruchteloos de hand onder zijn hoofdkussens had gestoken.

— Je hebt niet met ezels te doen, Cassoni en je lijfwacht kan je niet meer helpen, man.

— Wat gaan jullie met mij doen? Gaan jullie mij uitleveren aan de politie?

— Dat zou je wel willen, schurk! spotte Raffles. Je hebt er al te veel vrienden bij. Heb je zijn geld, Charles? Dan is het in orde. Neem ook vooral zijn diamanten, want die zijn een fortuin waard. En nu zal ik inlichten hondsvot! Ik geloof niet dat ik er berouw van zou hebben, als ik je had neergelegd als een schadelijk stuk wild, maar wij weten niet wat de dood is — en ik wil niet het gevaar loopen, dat hij een wat al te zacht en snel einde beteekent! We zullen je brengen naar een plek, mij zeer goed bekend, heel eenzaam, onbereikbaar voor schepen, waar je nog enkele van je kameraden zult vinden — als de bloedhonden elkander tenminste al niet onderling hebben uitgerooid! Misschien kom je daar tot inkeer — misschien ook niet. Maar in ieder geval weet ik zeker dat het verblijf op een steenachtig, onherbergzaam eiland, ver van je auto's, je diamanten, je kroegen, en je speelkaarten de zwaarste straf voor je moet zijn die te bedenken valt. Je zult daar een reglement vinden, en een bestuur, overigens samengesteld uit boeven als jij, waaraan je je streng hebt te onderwerpen. Doe je dat niet,

dan — de galg! En voorwaarts nu, er is geen tijd te verliezen.

De van schrik bijna versteende bandiet werd gekneveld en gebonden, Henderson laadde hem als een zak op zijn schouder, en langs de brandtrap bereikte de zonderlinge optocht den grond. Door een achterdeur verlieten zij het hotelterrein.

Een ruime, gesloten auto wachtte in de duisternis achter een hoogen muur.

Weinige minuten later was deze auto onder-

weg naar de hoeve van den ouden boer, die de vliegmaschine bewaarde, waarvan de ongehoorde snelheid ook op dit oogenblik nog steeds niet overtroffen is, zelfs niet door de watervliegtuigen, die naar het bezit van de Schneider-Cup mededingen.

Bij het krieken van den dag steeg dit toestel op van een braak liggenden akker.

En met de snelheid van een storm, van een woesten orkaan werd Mike Cassoni naar zijn bestemming gevoerd.

De volgende aflevering bevat:

Strijd om de macht.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelnwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Voor België:
2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885